

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Karizmánk
sürget minket

2023. ősz

Nyári találkozások

Karizmánk sürget minket

Esküvőnk után nagy örömmel fűrtük fel a polcot első közös háziszentélyünknek, ahova mindketten hoztunk ezt-azt korábbi saját háziszentélyünk-ből. Nem feltétlenül éreztük lélegzetelállítónak a környezetet, de tudtuk, hogy ideiglenesen, pár hónapig fogunk csak azon a helyen lakni. Így lett az első lakásunk kis oázis a nagyváros forgatagában, ahova jó volt hazatérni.

Első háziszentélyünk már csak emlék, hiszen több költözés, felújítás után mindig új helyet kapott. De az első estéken hol egy félkész állapotban összeszerelt konyhaszekrényre, hol egy üvegpocharas doboz tetejére mégiscsak kikerült, hogy otthon érezzük magunkat. De van valami, ami nem változott: a háziszentélyünkbe meghívott Szűzanya mindvégig ott volt és van velünk, nap mint nap kísér és formál bennünket. A felajánlott áldozatok, kérések és háláink azóta is gyarapítják kis korsónkat, erőt adva a bizonytalanságokban.

Többek között az „Oázis” is gyakran felkerül a kikészített papírokra. A Szűzanya gondoskodó szeretetének éljük meg életünk váratlan csodáit, amikor azt éltük meg, hogy a kéréseink nem feltétlenül úgy találtak meghallgatásra, ahogy mi szeretnénk volna, mert a Szűzanyának volt egy jobb ötlete. Hála érte!

Szeretettel a háziszentélyünk-ből: *Bartal Gergő és Orsi*

Köszönjük Dancsok Tamás és Edina munkáját!

Az elmúlt 5 évben Edina és Tamás nagy körültekintéssel, szorgalommal szolgálták, szerkesztették az Oázis újságot, mellyel gazdagították az újság olvasóit. Köszönjük nekik, hogy hűségesen mondtak igent a kihívásokra és a feladatokra! Isten áldja és kísérje további munkájukat!

Hálás szívvel: *a Magyar Schönstatt Család*

Tartalom

Beköszöntő	Emlékezünk	Oázis Konyha
Karizmánk sürget minket..... 1	Az én apukám a világon a legerősebb! 23	Téjfölös csirkepaprikás puliszkával 38
Esszé	Lipóczki Laci, a IV. szövetségi évfolyam tagja..... 23	Gyerekszáj 40
Életünkben	Vendég voltam	Hírek
Hogyan lett háziszentélyünk?..... 5	a háziszentélyedben	Óbudavári hírek..... 41
A háziszentélyben otthon vagyunk..... 6	Első látogatás 26	Utóízlelés..... 43
Házunk kápolna..... 8	Kentenich atya	CSAK 5 perc
Gyógyulás és Béke Királynője..... 10	Organikus Pedagógiája	Egyszerűsítsük életünket, hogyan boldogabb legyen! 44
Általunk élj világunkban 11	Útmutató (leendő) aranyásóknak 28	Fiatalkor Oázisa
Háziszentélyünk a Tábor-hegy 13	Gyerekcipőben	Lánytáborok 46
Oltalmazd alá futunk... 14	Nevelt nevelő lettem a nyáron 31	Portréning..... 49
Csak egyetlenegy kép 15	Teremtett világunk	KIT, azaz Középiskolás
Kentenich atya tanításából	Teremts!..... 32	Ifjúsági Találkozó 51
A szenvedés karizmája 17	Örömeink 33	Érte evezünk – gimnazista
Tilman atya nyomában	Van/Nincs borunk! 35	fiú tábor a vízben 52
Szexualitás, gyereknevelés, házastársi kapcsolat 19	Kincsesláda	Fiú tábor..... 53
A Pápa figyelünk	MEGtaláljuk vagy KItaláljuk magunkat? 37	
Az igazi hit kockáztat, kilép a világba! 21		

Karizmánk sürget minket

Karizmánk... = ...különleges képesség: isteni tehetség, egy személy sajátos erénye, adottsága, amelyet mások javára, a többiek életének jobbá tételére áldoz... – írja a Wiki Szótár.

Van-e nekem is karizmám??? Miben érzem úgy, hogy adni tudok környezetemnek?

Ismerünk házaspárokat, akik több saját gyermekük mellé egy vagy több sérült gyermeket is magukhoz vesznek – különleges karizma. Ismerünk olyan családokat, ahol olyan a légkör, hogy öröm náluk lenni, „ahol a banán is megérik” – frissítő karizma. Ismerünk olyanokat, akik mindig készek egy jó szóra a szomorúnak, egy békítő szóra a munkahelyen, egy biztatásra a mélyponton lévőknek – éltető karizma. Ismerünk jó előadókat, akiket hallgatván szikra pattan életünkben, és jótettekre ösztönöznek – elevenítő karizma. Ismerünk közösségteremtő egyéniségeket, akik körül élet van, akik egyesítik a több helyről fakadó jó szándékot – összefogó karizma.

Újra föltehetjük a kérdést: Van-e nekem is karizmám? Igen, biztosan van!

Gódány Róbert is kereste karizmáját. Amikor találkozott Kentenich atyával, kifejezte szíve vágyát:

– Szeretnék egy kis Kentenich atya lenni!

Kentenich atya – ujját tréfásan Róbert orrához érintve – azt válaszolta:

– Nem kis Kentenich atyának kell lenned, hanem nagy Róbertnek! Így Róbertnek tovább kellett keresnie saját karizmáját.

Ha Róbertre gondolunk, az **eredetiség** jut eszünkbe. Mindenkit eredetiségre biztatott. Arra, hogy **szabadon éljük meg sajátos karizmánkat**. Tisztelte a bennünk élő isteni lángot – akkor is, ha idegen volt számára. Saját karizmánk megvalósítása a feladatunk. S ha megtaláljuk azt, ami örömet okoz, ami lelkesít, hajt belülről, akkor az sürgetni fog!

Tilmann atya szerint: „Csak egy dolgot határozzanak el, és legyenek türelmesek magukhoz! Ha három év alatt sikerül valamit megvalósítani, akkor az nagyon kedvező eset. Csak lassan-lassan, csaknem semmit, hogy legyen idő a gyökerek kifejlődésére.”

Téged mi sürget?
Milyen karizmát kaptál,
amit bontogathatsz?
Mi ragadott meg a szépsé-
gben leginkább,
ami ösztönzi lelki életedet?
Milyen módon tudsz legin-
kább mások javára válni?
Kentenich atya karizmájából
melyik apró részt kívánnád
magadnak?

Ha bármikor is sze-
mélyesen kötődtem
volna valakihez,
akkor ma nem
mondhatnám ilyen
biztosan, hogy
nevelésem egye-
dül az Istenanya
műve volt, minden
mélyreható emberi
befolyás nélkül.”

**Ha elidőzől a Szűz-
anyánál a háziszentély-
ben, akkor megtaláltad
a legjobb személyt és he-
lyet ahhoz, hogy karizma-
dat megtaláld, és abban meg-
erősödj.**

De hogyan élte meg Tilmann atya
Kentenich atya karizmáját? „Mindig,
amikor a lelkipásztorkodásban meg-
oldhatatlan és lehetőségeimet megha-
ladó feladat előtt álltam, vakon ráha-
gyatkoztam alapítónk útmutatásaira,
és azok szerint jártam el. Akkor is és
éppen akkor, ha annak érvényességét
saját korábbi tapasztalatom és belátá-
som nem igazolta. És bevallom: ahol
meghajoltam az ő karizmája előtt, ott
sikert értem el.”

„Ez most Schönstatt nagy kérdése:
sikerül-e Kentenich atya karizmáját
elevenen tartani? Személy szerint
azt kívánom, hogy egyre jobban
részesüljenek Kentenich atya kariz-
májában.”

Hogyhogy ilyen lassan? Karizmánk
sürget minket! Igen, a belső hajtó-
erőnk sürgethet akár arra is, hogy
„Megálljunk, elidőzzünk és öröm-
forrássá váljunk” – egy régi jelmon-
dat alapján.

Kentenich atya így élte ezt meg: „Ő
(Mária) személyesen formált és ala-
kított kilencéves koromtól fogva...
Ha visszatekintek, azt mondhatom,
hogy nem ismerek egy olyan embert
sem, aki mélyrehatóbb befolyást
gyakorolt volna a fejlődésemre...”

Hogyan lett háziszentélyünk?

A háziszentélyünk érdekes módon akkor született meg, amikor összeházasodtunk és közös otthonunk lett, habár jóval később kerültünk csak kapcsolatba Schönstattal. 12 évvel később, az első óbudavári családnapi összejövetelen álltak össze bennünk a kirakó darabkái, és lett háziszentellyé az addigi házi oltárunk. Kezdetektől *Isten Igéje* volt életünk központja, melyet ugyanaz a tisztelet illet meg, mint az eucharisziát. Ez egészült ki idővel a Szent Család ikonjával, később az Összentély képével, Mária korszójával és az Atya-telefonnal. A Szentírás naponta nyújt útmutatást számunkra, és közvetíti Isten szavait, melyet Mária gondoskodása és nevelése által tudunk gyakorlattá formálni a mindennapokban.

Az, a gondolat, hogy legyen háziszentélyünk, már 2006-ban megfogalmazódott bennünk, amikor először voltunk Óbudaváron három gyermekünkkel. Gyerekeink nagy lelkesedéssel faragtak keresztek, amelyeket a korszóba helyeztek, mi pedig egy asztalossal készítettünk egy kis asztalkát, amire elhelyeztük azokat a tárgyakat, amelyekről úgy gondoltuk, hogy a háziszentélybe valók: feszületet, korszót, bibliát, gyertyát, Atya-telefont, Kentenich

atya füzetet, Tilmann atya könyvet, vázát barkával, fényképet az Oltáriszentségről, fényképet a házaspárok útjának egyik állomásáról. Az asztalka fölött a falon van a fénykép a schönstatti Szűzanyáról a kis Jézussal. Az asztalka alsó polcán szintén óbudavári füzetek vannak és egy szenteltvízes üveg. Mindegyik tárgyhoz kötődnek emlékek. Mikor a gyerekek még kicsik voltak, és itthon voltak velünk, a szentély körüli ima után rendszeresen húztunk az Atya-telefonból, amit nagy érdeklődéssel és örömmel olvastunk fel egymásnak.

Házasságunk első napjaiban alakítottuk ki „imasarkunkat”: egy letakart kis asztal, rajta Szűzanya kép, kereszt, gyertya. A földön kuporogva sok közös időt töltöttünk el itt, meghatározó volt a kezdeti összecsiszolódásunkban. 2001-ben a számunkra oly sokat jelentő Abai házaspár hívására jutottunk el Óbudavárra, ahol először hallottunk a háziszentélyről, s csodálkoztunk rá, hogy mi ugyanezzel élünk, csak korszó nélkül. Ettől kezdve imasarkunk kiegészült a korszóval és a schönstatti

Szűzanya képével. Többször költöz-
ködtünk, de mindig találtunk helyet
a házioltárnak, németországi albér-
letünkben például egy szekrény sor
közepén.

...Mária gondoskodása és
nevelése által tudjuk gyakorlattá
formálni a mindennapokban.

Házasságunk 14. évében hív-
tuk meg a Szűzanyát és Jézust az
otthonunkba, és kötöttünk sze-
retetszövetséget. Az Ő jelenlétük
fénye betöltötte a szívünket és az

otthonunkat, ahogyan az apostolok lelkét a Tábor-hegyen.
Természetesen ezt a fényt igyekeztük továbbengedni környe-
zetünknek. Annak ellenére, hogy Tilmann atya határozott
impulzusokat adott a saját ház megteremtésére, mi nemcsak a
lehetőség hiánya miatt, hanem a megélt élmények miatt is val-
lottuk, hogy még egy sívár, lakótelepi lakás is tud Tábor-hegyi
miliőt nyújtani, ha ott lakik Jézus és a Szűzanya.

Amióta összeházasodtunk, közel 30 éve, van háziszenté-
lyünk. Az egykor nagyszüleim tisztaszobájában függő képet
akasztottuk az íróasztal fölé. Majd férjem állított haza egy ki-
dobásra ítélt, kézzel kivarrt gobelinnel, amely a Szűzanyát ábrá-
zolta a gyermekével. Mennyi munka és imádság lehet benne!
Talán egy másik házioltár része volt éppen.

Gyerekeink érkezésével a gondok is szaporodtak és térdeltünk
egyre többet a házi oltárunk előtt. Nagy örömünkre Achilles
atya megáldotta oltárunkat.

A háziszentélyben otthon vagyunk

A minap el kellett gondolkoznom
egy kérdés alapján azon, hogy mit is
értek otthon alatt.

Életünk során az ember által ki-
alakított helyek közül mitől lesz ez
vagy az a hely az otthonunkká? Ér-
zek ebben a kérdésben állandóságot
és szabadságot. Az otthon az a hely,
ahová bármikor szabadon visszatér-
hetek. Szívesen írnám, hogy otthon
az, ahol a legtöbb időt töltjük, de
ismerve sok ember életmódját, nem

biztos, hogy ez helyes meghatározás. Viszont az talán csak az
otthonra igaz, hogy bármikor és szabadon lehetünk ott. És
miközben kinézetre a többi hely idővel sokat változik, vala-
hogy az otthonunknak van az időben is állandósága. Mintha
mindig ugyanígy nézett volna ki.

Ha az otthonra gondolok, biztonságot, védettséget érzek. Ott-
honunkban, mint ahogy mondjuk is: otthon vagyunk. Azaz
mind a személyek, mind a tárgyak, amelyek körülvesznek ben-
nünket az otthonunkban, biztonságot nyújtanak számunkra.
Védve érezzük magunkat, elfogadottságot élünk meg, és belép-
ve semmiképpen sem a harcra, küzdelemre gondolunk először.
Itt megpihenhetünk.

Érzek még benne szakrális teret. Amikor először lépek valakinek az otthonába, vagy először lépek egy templomba, hasonló érzésem van. Ez itt a Jóistennek egy különleges helye. Igen, az otthonunk a házasságunknak egy szent helye. Az igazán fontos dolgok itt történnek. Itt kerülünk újra és újra közel egymáshoz és Istenhez. Forrása örömünknek, boldogságunknak. A mi kegyelmi helyünk.

Hát ez szép. De mi van, akkor, amikor az épített helyszínek, az otthonunkul szolgáló épületek, helyek állandóan változnak? Amire nem számítottunk az esküvőnkön, hogy ennyire mozgásban fog tartani minket a Jóisten. A váltókat úgy állította életünkben, hogy újra

és újra költöznünk kellett, újabb és újabb helyszíneken kellett kialakítani otthonunkat. 30 év, 10 költözés. És bár közelítünk a nyugdíjas évekhez, tudjuk, hogy még vár ránk legalább egy költözés. Mennyei Atyánk az otthon-kérdést az utóbbi években még izgalmasabbá tette számunkra, ugyanis nemcsak egymás után sok helyszínen laktunk, hanem ahogy most is, párhuzamosan két városban is. Szoktuk is mondani, hogy itthonról utazok haza. Van egy másik aranyos mondásunk is. Amikor nyár elején megkérdezik tőlünk, hogy hova megyünk nyaralni, a válaszuk: haza.

Bárhol is éltünk, attól a perctől kezdve, hogy a Szűzanya helyét megtaláltuk az adott térben, már otthon érezhettük magunkat. Kegyelme, amit megígért a szövetség megkötésekor, működésbe lépett. Amikor a háziszentély felhíváson elgondolkoztunk, egymástól függetlenül, ugyanaz a gondolat született bennünk: a szentélyünk kisugárzása az otthonosság ajándéka. Általa érezhetjük, érzékelhetjük: otthon vagyunk.

Életünk egy korábbi szakaszában, amikor otthonaink és életünk változását rosszul éltük meg, és úgy éreztük, hogy már semmihez nincs erőnk, ideiglenes élethelyzetünk miatt házi-szentélyünk forrása is kezdett veszélybe kerülni. Ekkor kölcsönkértük Tilmann atya utazós szentélyét. Úgy éreztük, hogy a kis utazós szentély becsukható ajtajai, amelyeket megérkezve

Általa érezhetjük, érzékelhetjük: otthon vagyunk.

ki lehet nyitni, kifejezi érzéseinket, vágyainkat az otthonnal kapcsolatban is, ugyanakkor a Szűzanya általa összekötött minket schönstatti családunk szeretetfolyamával is. Egy idő után a mi szentélyünk is házikó formát öltött. Minden elfér benne, bezárható, hordozható, és amikor megérkezünk, újra kitarja az ajtaját és vár bennünket.

Amikor így sok év után rátekintünk szentélyünkre, adja magát az érzés. Itt vagyunk otthon, ahol a szentélyünk van. Itt, a Szűzanyánál és egymásnál az otthonunk.

Házunk kápolna

Németországból hazaköltözve, házunk vásárlásakor és felújításakor egyetlen bibliai idézet adott irányt:

„Nem lépek addig házam belsejébe, és nem fekszem le nyugvóhelyemre, nem engedek addig álmodni a szememnek és a szempillámnak nyugalmat, amíg helyet nem találok az Úrnak, hajlékot Jákob Erősenek.” (132. Zsoltár)

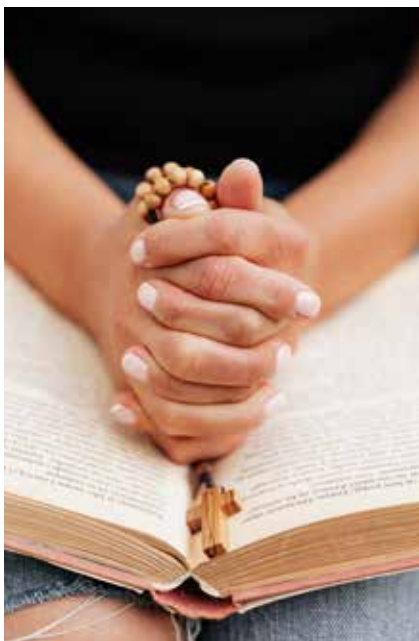
Az öreg spájszobában rögtön megláttuk a Kápolna lehetőségét, amit a gyerekek egyszerűen csak imaszobának hívnak. Kápolnánkban jelen van a múlt, a jelen, a jövő: „Kisdedével Szűzanyánk, szent áldását adja ránk!” A múlt, a nagymamától örökölt festmény Szűz Máriával, a kisded Jézussal, a feje fölötti töviskoszorúval, ami előtt gyakran imádkozott értünk. Nagyszüleink, szüleink esküvői fotója, akiknek a hitéből élünk, ősünk imája és a kegyelmi tőke, amit „felhalmozunk”, ránk is kiárad. Saját esküvői fotónk – melyen Isten előtt térdelve esküszünk örök hűséget egymásnak – emlé-

keztet bennünket arra, hogy szentségi házasságban élünk, mely a mindennapi kegyelem forrásának lehetősége. Származásunkra emlékeztet egy-egy tárgy is, pl. a falon függő székely címer, a német „patschker”, a „**Kápolna** unio” (1437), a székely, magyar, német nemzetiségi identitásunkat mélyíti. Magyaroknak lenni igazán büszkeség és öröm számunkra!

A Kápolnánk egyre bővül, egyre több személyes emlékekkel egészül ki. Nyaralásunkat törekszünk összekötni kisebb-nagyobb zárandoklatokkal, a szent helyekről hozott tárgyak is itt kapnak helyet, egy-egy szentre ill. szent angyalokra utalva, közbenjárásukban bízva. A Koko című film hatására bővítettük a „kirkat”, több szeretett, de már az örökházába költözött rokonunk képe is kint van, ami részben az értük mondott imádságra készített. Itt imádkozunk a betegünkért is, külön öröm számunkra, hogy az Úrtól kapott rendelőnk címe is Kápolna utca. Gloria in excelsis Deo!

Családunk esti imádságainál mindannyian befértünk a kis Kápolnánkba, de a lassan felnőtté váló gyerkőceinkkel, nyolcadmagunkkal, pláne hangszerekkel egyre szűkösebbnek éreztük, így a nappalinkban is kialakítottunk házioltárt. Ehhez a nappalink húszéves egyedi tölgy bútortárához passzoló asztalt kerestünk, és elsőre azt gondoltuk, reménytelen lesz. Öt perc internethasználat után megtaláltuk a tökéletesen ide illőt, mely az autónkba is éppen befért. Pécsre hozatalát a magyar–ukrán határról

hozzácsatoltuk évvégi túránkhoz a Mátrában, így tértünk be „Totus tuus”-ra 2022. január 1-jén a máriapócsi kegytemplomba. A csoportos schönstatt esték – amikor ránk kerül a sor – ennél a házioltárnál zajlanak.

Korábban inkább éjszaka, sokszor egyedül, széken ülve imádkoztunk. Jelenleg törekszünk házaspárként inkább hajnalban (sajnos csak 2 hónapja), térdepelve, felemelt kezekkel dicsőíteni az Istent, ekkor számtalanszor érezzük Isten jelenlétét. *„Most hát vonuljunk hajlékához, boruljunk le lába számolya előtt... Az Úr kiválasztotta Siont, lakóhelyéül*

kiszemelte. Ez nyugalmam helye örökre. Itt fogok lakni, ezt választottam ki.” (132. Zsoltár)

Olykor egy-egy fohászra is betérünk. El lehet csendesedni, csak Istenre figyelve akár bezárkózni is. A bibliaolvasásból fakadó tartalmas, mély beszélgetések is hozzátartoznak kápolnánk jelenéhez.

Ugyanakkor itt a helye a kiengesztelődésnek is. Amikor összeveszünk, mely nálunk alapvetően némaságba torkollik, többnyire ide menekülünk. Először csak egyikünk, majd később a másikunk. Ez jelzés is, hogy békülni szeretnénk. Kezdetben csak Istent kérjük, hogy könyörüljön rajtunk. Deo gratias! Mindig számíthatunk Rá.

Nagyobb döntéseknél a gyerkőceink is bekuporodnak, pl. második gyermekünk maradjon Pécsen vagy menjen Budapestre? Itt imádkozott, majd az utolsó pillanatban, éjfél előtt egy perccel klikkelte át a felvételi rangsort, ami igazán jó döntésnek bizonyult. Innen indulnak ünnepeink is, pl. állva, együtt énekelve és bibliaolvasással kezdjük itt a szentestét, vagy ugyanígy innen indítjuk rendszerint január 6-án a házszentelőt egy atya vezetésével. Nagyobb eseményeink is ide kötődnek, pl. fiainkat is itt áldottuk meg és keltünk velük útra a kollégiumba való beköltözéskor.

.....

...hajnalban térdepelve, felemelt
kezekkel dicsőíteni az Istent...

.....

Mivel központi helyen van (lépcsőfordulóban), mindenki elmegy mellette. Gyakran kérdezik tőlünk a vendégeink: „Miez?”. A szokásos válaszuk pedig: „A kápolnánk, a házunk motorja”. Ateista kőművesünknek még hozzátettük, „Innen jön a pénz”, mire ő: „Ide ülhetek egy kicsit én is?” ☺

Gyógyulás és Béke Királynője

.....
...a meglévő háziszentélyek
kapcsolatban vannak
egymással, védőhálót
fognak a Föld köré,
melyet szinte kézzel
tapinthatóan éreztünk..
.....

Még pocakban levő Down-szindrómás fiunk csodálatos ajándékaként jutottunk el először Óbudavárra egy nagyhéten. Varázslatos hét volt. Találkozhattunk Tilmann atyával. Megáldott minket, és „Erősek vagytok!” mondata, akkor amikor kétségekkel és bizonytalansággal voltunk tele, egy életre szólóan beleégett a szívünkbe.

A korszó, örömünk és nehézségeink felajánlása is megfogott bennünket,

de legfőképpen az, hogy a meglévő háziszentélyek kapcsolatban vannak egymással, védőhálót fognak a Föld köré, melyet szinte kézzel tapinthatóan éreztünk fiunk születésekor és életmentő műtéte során. Emiatt és a családban előforduló krónikus betegségekből való talpra állások miatt ajánlottuk háziszentélyünket a Gyógyulás és Béke Királynőjének, amikor megkoronáztunk a Szűzanyát a háziszentélyünkben. Lányunk készítette el a koronát, ragyogó ékkövesre rajzolva.

Hogy miért a Béke Királynője? Egyszerű a magyarázat: őt kamaszunk volt akkor. Azóta is mindennap kérjük, hogy legyen béke a szívünkben, a családukban és az egész világon.

Általunk élj világunkban

Háziszentélyünk karizmájának alakulása egy hosszú folyamat eredménye volt.

Négy gyermekünk van, így a legfőbb kérésünk a Szűzanyához az volt a szeretetszövetségünk megkötésekor, hogy vonzza magához az ifjú szíveket, gyermekeink szívét, vigyázza lépteiket, őrizze meg őket tisztán.

Komolyan véve a szeretetszövetségünket, elkezdjük gyűjtögetni mi is a korszóba valót, a felajánlásainkat, imádságainkat. Ahogy gyűjtögettük a kegyelmi tőkét, azt figyeltük meg, hogy mind-egyikünknek van egy jellemző módja arra, ahogy a Szűzanya felé fordul, amit át tud adni, nyújtani Neki. Elkezdett kikristályosodni bennünk a saját személyes eszményünk.

A férjem számára ez a segítségnyújtás körül összpontosult. A mindennapokban mindig időt és energiát nem kímélve segít minden körülötte lévőknek. Ez megjelenik életében a családban, mindig számíthatunk rá – ha szeretni, ha vásárolni vagy fuvarozni kell. Megjelenik a munkahelyén, sőt a szomszédok is sokszor fordulnak hozzá kisebb-nagyobb, apró-cseprő bajaikkal.

Számomra a jelenlét emelkedett ki a Szűzanyának felajánlott ajándékok közül. Jelen tudok lenni a férjem számára, meg tudom őt hallgatni, meg tudom ölelni, beszélgetni tudok Vele. Jelen tudok lenni a gyermekeim számára a szememmel, számmal, szívemmel is, érzékelem őket, hordozom őket hangulataikban, érzéseikben, gondolataikban. Jelen tudok lenni a munkahelyemen a tanítványaim számára, mint figyelmes tanító néni.

Igyekeztük ezeket az erősségeinket „közös nevezőre hozni”, megkeresni azt a gondolatot, ami a mi életünket a hétköznapiakban vezérli, ami segíthet bennünket egy-egy nehéz élethelyzetben, irányt mutat, ha sötétségben járunk. Így emelkedett ki számunkra az ismert dalnak ez a sora: **„Általunk élj világunkban, szívekben!”** Szeretnénk, hogy a körülöttünk élők – gyermekeinket, szüleinket, egyházközségünket, lakóközösségünket – segítsük, jelen legyünk a számukra, és ezen értékek által rátaláljanak a Szűzanyára, és általa Jézus Krisztusra.

Nem könnyű vállalás ez, de a közös házastársi eszmény pontos megfogalmazása segít bennünket a hétköznapiakban. Négy

iskolás gyermek szüleiként részt venni az iskolai, egyházközségi, regnumi, schönstatti programokon igazán komoly logisztikát követel a mindennapokban. Több olyan nap is van a héten, amikor 3 program is jut egy estére a gyermekeink körül. Ez a munka és a háztartás vezetése mellett nagyon nehézé válhat... de ha hozzáteszem a háziszentélyünk karizmáját – „Általunk élj világunkban, szívekben!” –, ha ez az eszmény

.....

...óráról órára, napról napra
figyeljünk a cselekedeteinkre,
beszédünkre...

.....

eszembe jut, akkor felteszem a kérdést magamnak: „Most a Szűzanya él bennem? Tudom őt közvetíteni a harmadik esti körnél is? És az utána következő esti bepakolás-vacsorázás-fürdés-fekvés körnél is? Jószágon

fordulok a férjem, illetve a szülőtársak felé? Erős vagyok, le tudom győzni saját fáradtságomat? Szelíden szólok a gyerekeimhez még akkor is, ha háromszor kell elismételnem valamit? Tetten érhető bennem a Szűzanya? Érzékelik a jelenlétét a körülöttem élők?”

Nagyon nagy feladat ez a hétköznapiakban, de a hétköznapiok szentségére törekedve nélkülözhetetlen, hogy emlékeztessük magunkat házasársi eszményünkkel arra, hogy óráról órára, napról napra figyeljünk a cselekedeteinkre, beszédünkre, hogy jelen tudjunk lenni és segíteni tudjunk másoknak, és így általunk megjelenjen a Szűzanya.

Ezen az úton sokszor elbukunk, elveszítjük a türelmünket, elfáradunk, el kell engednünk dolgokat, de ahogy Kentenich atyától tanultuk, mindig újra felállunk, „koronát igazítunk” és elindulunk, hogy beteljesítsük a küldetésünket. Ahogy telt-múlt az idő, úgy éreztük, hogy a törekvésünket megáldja a Szűzanya. Egyre többször jut eszünkbe kritikus helyzetekben – amikor fog a türelem, késésben vagyunk... – és akkor be tudjuk kapcsolni a „Szűzanya üzemmódot”: jószágon, szelíden, szerényen, de erősen oldjuk meg a feladatainkat. Ezek alatt nem nagy dolgokat értünk: igyekszem nem felemelni a hangomat, elmondom negyedszer is, nem teszek megjegyzést egy számomra nem szimpatikus dologra. Igyekszem megölelni vagy megsimogatni a kamasz gyermekeimet, törekszem rá, hogy megdicsérjem őket, hogy érezzék a szeretetemet. Fontos számunkra az is, hogy ezeket a megtapasztalásokat esténként, amikor csak tudjuk, megbeszéljük egymás között a férjemmel, ezzel is erősítjük egymást az elhatározásunkban.

A múlt héten egy plébániai asszonytárssal beszélgettem. Azt mondta, olyan példaértékű a számára, hogy én a férjemmel mindig kedvesen és szeretettel beszélek a telefonban, és mindig elmondom Neki, hogy szeretem. Jó volt hallani, hogy mióta ezt megfogalmazta magának, ő is igyekszik a saját férjével kedvesebben beszélni, és így a napközbeni beszélgetéseikből elkezdtek töltődni. Apró dolgokra figyelnek fel a körülöttünk élők. Nekünk pedig kitartóan kell törekednünk arra, hogy általunk éljen a Szűzanya a világunkban.

Háziszentélyünk a Tábor-hegy

A sűrű, gondokkal és örömökkal teli napok után biztos, üdítő forrást jelentett a háziszentélyben mondott közös esti ima. Ez a kegyelmi miliő meghitt, mély beszélgetések elindítója lett nagyobb gyermekeink kérdései nyomán. Később a háziszentélybe tették bizonyítványaikat, indexeiket hálájuk jeleként, az egyik fiunk a megvásárolt jegygyűrűket az eljegyzésig a Szűzanyára bízta, mi pedig felmondó levelet, szerződéstervezeteinket tettük a háziszentélybe.

A kis lakás „jóvoltából” vendégeink kénytelenek voltak szembesülni háziszentélyünkkel a „nappaliban”. Egy alkalommal a '90-es években

egy MSZP-s képviselő csengetett be hozzánk, mert (akkor még vezetőkes) telefonon nem sikerült elérnie a férjemet, akivel magánjellegű ügyét akarta megbeszélni. Azt gondolta, csak letagadom, amikor azt mondtam, hogy nincs itthon. Ez alkalommal sem volt otthon – ezt már látta és elhitte –, de meg akarta várni. Bosszantott a bizalmatlansága és erőszakossága, nem is vendégként fogadtam. A háziszentélyünkkel szemben ült, néha egyedül, mert én a dolgaimat végeztem. Egyszer csak azt mondta: „a nagymamának is volt ilyesmije”, és a háziszentélyre mutatott. Közben a kilencéves kisfiam – mint egy igazi vendéglátó – cigarettával és lángossal kínálta a hívatlan látogatót. Férjemet ugyan nem győzte kivárni, de kisfiunk közvetlen szeretete jóvoltából nem ment üres kézzel haza.

Egy másik alkalommal középiskolás fiunk, barátjánál töltött két nap után, azzal jött haza: végre itthon, olyan jó hazajönni! Barátjánál szikrázott a levegő a szülők közötti feszültségtől, annak ellenére, hogy rá való tekintettel fegyelmezték magukat.

Egy országos sztrájk lehetősége nyugtalanította a MÁV vezetését. Tilmann atya éppen nálunk volt ebben az időben. Férjem feszült állapotban indult reggel a tárgyalásra. Tilmann atya beült a háziszentélybe imádkozni, néha én is csatlakoztam, de gyakran felálltam a munkáim miatt. Két óra múlva Tilmann atya kérdezte, hogy meddig tart a tár-

gyalás. Ezt nem lehet tudni, válaszoltam. Erre Tilmann atya visszament a háziszentélybe. További egy óra múlva a férjem telefonált: nem lesz sztrájk!

A Szűzanya gyakran átélte, megélte a bizonytalanságot, melyben töretlen hittel rábízta magát az Atya akaratára. Erre nevel minket is Tábor-hegyünkön, akkor is, amikor épp nincs vakító fényesség.

„Atyám akarata az én oltalmam.” (J. K.)

Oltalmad alá futunk...

Meggyötörtnek érzem magam, hajszolt vagyok, reménytelenség és kilátástalanság kerülgetnek, a mindennapok monotonitása nyomaszt, nem tudok a világon semmiért hálát adni, elakadtam. Vagy éppen minden rendben, terv szerint haladunk, szerencsés vagyok, mert „tenyerén hordoz az Isten”, de amivel másokat hitegetek, nekem mégsem okoz békét. „Állítsátok meg a világot! Ki akarok szállni” – mondja az ismert graffiti.

Oltalomra csak a menekülőnek van szüksége, hát futok én. Futok, ez most nem méltósági kérdés, hiszen tudom: „háborog az én lelkem, míg meg nem nyugszik Tebenned” (Szent Ágoston). *Tehetetlen vagyok, erőtlen, Rád szorulok, egy kicsit*

szeretnék Nálad megbújni, elfoglalni a helyemet Nálad! Ken-tenich atya gyakran mutatott a Szűzanya-képre: „A kis Jézus helye a képen a mi helyünk, foglaljuk el!” De nem csak bújni, elidőzni. Ahogy a családi asztalnál elidőzünk karácsonykor vagy csendes nyári estéken, a szeretet légkörében. A nagyszülőknek őszintén és egyszerű szavakkal meséljük az elmúlt

hónapok eseményeit: nehézségeket és örömeket, fejlődést és toporgást. Leteszem, elsírom, megkönnyeb-
bülök, figyelnek rám, biztonságban
érzem magam: ebben a légkörben
észrevétlenül megnyugszom, meg-
pihenek, gyógyulok, kicserélődök.
Drága Anyánk ölelő és biztató
tekintetében újra jónak érezzük
magunkat, újra el tudjuk képzelni
magunkról, hogy hasznosak tu-
dunk lenni, újra tudunk szeretni,
újra mozgásba lendülünk. „Mária
jelen van, szeret engem, szüksége
van rám és küld engem!” – ahogy a
bögrén olvassuk Kentenich atyánk-
tól. *Drága Gyermekem, emeld fel ar-
codat, mosolyogj rám, higgy bennem!
Tarts ki még egy kicsit! Az Én erőm
nem törik meg! Ezt jól csináltad!
Nem vagy egyedül! Tudunk Rólad!
Megmondom Neki!*

De hát minek ehhez egy háziszentély? A háziszentélyünk egy-
ségben van a világ minden hasonló szentélyével, így egymás

Drága Anyánk ölelő és biztató tekintetében
újra jónak érezzük magunkat...

kegyelmi légkörét hatékonyan táplálják ezek az „erőművek”, a
lelki otthonosság („itt ismernek engem”) légköre megadja a táp-
talajt a növekedésünkhöz. Aki ezt a szentélyből áradó erőt csak
egy pillanatra megtapasztalta életében, biztos vagyok benne,
hogy nem keres más utat. Kentenich atya sok látogatóját meg-
lepte teljes figyelme odaajándékozásával. A vele való beszélgeté-
sek után úgy érezték, hogy „ez az ember megért engem, nála jól
érzem magam, a közelében problémák oldódnak meg anélkül,
hogy szólnék róluk”. Mária finom gondoskodása, a Szűzanya
jó illata, tapintható közelsége, a Vele való egység: erre vágyunk,
ezért is igyekszünk az oltalma alá. *Drága Anyánk, kérünk, add
nekünk ajándékolj azt, amit elvársz tőlünk!*

Csak egyetlenegy kép

Idén Bibionében nyaraltunk csalá-
dunkkal. A homokos tengerparton a
nyugágyba süppedve megajándéko-
zott a Jóisten egy szép képpel, ami
aztán elgondolkodtatott. A mögöt-
tünk lévő sorban három, tíz év kö-
rűli német gyermek játszott békésen
egy napernyő alatt. Feltűnő volt,
hogy milyen nyugodtan, békésen

játszanak és beszélnek egymással. Pár perc elteltével megjöttek
a szülők is a negyedik, még karon ülő gyermekükkel, akikről
sugárzott a harmónia. Jól megvannak egymással, szeretik egy-
mást. Az édesapa hasán egy körülbelül 20 centis tetoválás volt.
Sehol másutt nem volt más tetoválás látható rajtuk, csak ez az
egy. Egy imádkozó férfikéz, benne egy rózsafüzérrel. Igazi erős
hitvallásnak éltem meg, harmóniában voltak úgy, ahogy ott
voltak. Már az a tény, hogy négy gyermekkel és nem kutyákkal
jöttek nyaralni, és hogy érezni lehetett a családjukat körülvevő

pozitív atmoszférát, felért egy nyitott Bibliával. Jelek vagyunk. Ekkor jutott eszembe, hogy idén a Schönstatt találkozón Bécsben is láttam már egy másik bátor „hitvallót”, aki az MTA képet tetováltatta fel az alkarjára. A magyar Schönstatt Csalámozgalomnak is megvan az öz-

Mit festetnék fel
a szívemnek szentélyébe?

szertartozásra, hovatartozásra vonatkozó kifejezési módja. Legtöbbünk kocsijának csomagtartóján ott virít a kis sárga-kék matrica a kápolna

logójával. Számunkra jóleső érzés, amikor az ország egy távoli pontján idegeneknek vélt emberek kocsiján is felfedezhetjük közösségünk szimbólumát.

Testünk a Szentlélek temploma, olvashatjuk több helyen is a Szentírásban, mégsem gondolom, hogy erre a templomra én akármit is fel tudnék vállalni tetoválás formájában. A legtöbb tetoválás, amit a hétköznapiakban látunk, szerintem méltatlan is ehhez a templomhoz. Ezeket inkább a falfirka vagy még ha művészi is, legfeljebb a grafiti kategóriájába sorolnám. A templomokban, katedrálisokban is belülről helyezkednek el a freskók, a képek. Kívülről csak fesztiválok idején fényfésztéssel láttam rajtuk akármilyen képet is megjeleníteni. Számomra fontos kérdést vetett fel a mai élmény. Mit festetnék fel a szívemnek szentélyébe? Mi lenne az az egy kép, ami számomra a legfontosabb, ami legjobban kifejezi a viszonyomat az Úr Jézushoz, ami talán a karizmámat tükrözi, vagy éppen a személyes eszményemet? Mivel ez a kép is változhat, tökéletesedhet bennem, nem lenne szerencsés rögtön és végérvényesen magamra tetováltatni. Jobb helye van ennek a szívem szentélyében, aminek persze idővel engem is át kell itatnia, kívülről is látszania kell, hogy ki és mi is lakozik bennem. Nem érünk véget a bőrünknel.

Ennek a tengerparti német családapának valószínűleg fontos kép volt ez az imádkozó kéz. Vagy ahogy mi mondanánk: megtalálta már a személyes eszményét, és ezt külső jellel is láthatóvá tette. A kor nyelvén, a kor emberéhez szólva egy tetoválással, nem rejtve véka alá a lángot, bátran felvállalva hovatartozását. Fontos tudnunk, hogy hatással vagyunk a környezetünkre, mint ahogy ez a család is hatással volt a környezetére. Bár mint írtam, a tetoválás nem az én kifejezési eszközöm, ez a tengerparti kép mégis belém égett a tűző napsütésben, biztosan elgondolkodtató képként marad még számomra sokáig. Köszönöm ennek a családnak a bátor és kreatív hitvallását.

Nekem pedig marad a kérdés: Mi az én aktuális legfontosabb képem? Mit mutatnék meg annak, aki most a szívem szentélyébe tekintene?

A szenvedés karizmája

A világ megremeg és megrendül a megoldatlan társadalmi kérdések súlyától és sürgősségétől. A keresztények derűlátóak, mert Istenhez tartoznak és tudják, hogy a győzelem végül is Isten oldalán kell, hogy legyen. (...) Vajon egy nagy, új felvirágzás vár az Egyházra is? Amit mi a részleges lelkiismeretvizsgálattal, gyónással, különféle vezekléssel és elmélkedéssel soha el nem értünk, Isten azt a kor orkánerejű viharával könnyedén megvalósítja. Csak értenénk a beszédét és válaszolnánk neki! (...) Mindenesetre a munka és az imádság mellett a szenvedést is keresztény életfeladatunk lényeges alkotórészének kell tekintenünk.

Kereszt és keresztény oly mélyen összetartoznak, hogy a kettő itt a Földön külön el sem képzelhető. Ezért beszél az Üdvözítő is olyan magától értődő módon a keresztről és a szenvedésről, mint a keresztények normális állapotáról. Minden megszorítás nélkül jelenti ki: „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.” (...) Lehetünk kiválóak az imádkozásban, és példaképek a hivatásbeli hasznos és derekas helytállásban: ha nem válunk egyúttal a szenvedés hőseivé is, akkor napi munkánk egy jelentős részét befejezetlenül hagyjuk.

Ordinaria extraordinarie – a megszokott dolgokat rendkívül jól csi-

nálni! Ezért fektetünk mi, schönstattiak olyan nagy súlyt arra, hogy megtanuljuk a szenvedés művészetét. (...) Mindenekelőtt legyünk elég bátrak és becsületesek ahhoz, hogy a szenvedést szenvedésnek ismerjük el. (...) Mi, schönstattiak is mondhatjuk magunknak: *Semmi, ami emberi, el nem kerül*. Mindaz a szenvedés, ami az emberi, a keresztény léthez, ami az emberek társadalmi helyzetéhez, neméhez és hivatásához, sorsához és gonoszságához kapcsolódik, bőven osztályrészünk lesz. Különböző lelkiállapotaink, melyek az évszakok változásaival változnak, nem hagyják a lelkünket egykönnyen megnyugodni. (...)

Ma sokak számára annál a kérdésnél, hogy honnan van a szenvedés, fontosabb az a kérdés, hogy mi a célja és az értelme a szenvedésnek. Olyan korban élünk, amikor a szenvedés valóságos csatáit kell vívni. (...) Nem vagyunk ugyan mindnyájan arra hivatottak, hogy rendkívüli körülmények között a szenvedés hőseiként álljunk meg a helyünket, de egyikünket se kerüli el a kereszt és a szenvedés jól megrázott és megtömött mértéke. (...) Nemcsak karizmatikus életművészek vagyunk, hanem a szenvedés keresztény hőseként is megálljuk a helyünket, és a

csendes hordozásban és elviselésben éppúgy meglátjuk a nagy teljesítményt és erő kifejtést, mint az előretörésben és támadásban. (...)

A keresztkben és a szenvedésben egyedülálló módon ragyog fel a kegyelem. Ritkán *érezzük magunkat* olyan közel az örökkévalósághoz, Istenhez és mindahhoz, ami Istené, mint a szenvedés óráiban. (...) A szenvedés viharai teszik az embert mélylé, erőssé és termékennyé. Lelkének gyökérkéit mélyebben süllyeszti Istenbe. (...) Isten szándéka szerint a sokféle kísértésnek és bűnnek is az a rendeltetése, hogy az Ő karjaiba vezessenek bennünket. Ezért engedi meg őket. Ilyen esetekben nincs rá okunk, hogy csodálkozzunk, vagy zavarba jöjjünk és elcsüggedjünk. Ellenkezőleg: egészen erős fölfelé törekvő mozgásnak kell ezáltal a lélekben bekövetkeznie. (...) Az pedig, hogy megéljük saját nyomorúságunkat, egyidejűleg erősíti bennünk a *türelmet* embertársaink hibáival szemben. (...) Így mindenben megnyilatkozik Isten szeretete, mely a mi meleg viszonzszeretetünket elő akarja csalogatni. (...)

Szép, ha a mi türelmünk *valódi és bölcs*. Nyugodtak és erőslelkűek ma-

radhatunk anélkül, hogy hibás pótkielégülések által kétes könnyebbségeket szerezni magunknak. A természet követeli ugyan, ha túl hosszú a szenvedés, hogy legyen rövidebb az imádságra fordított idő, és hogy adjuk át magunkat az evés örömeinek, hogy így oldódjon bennünk a feszültség; vagy szívesen hagyja, hogy sajnálják és csodálják, amiben több vigaszt lel, mint saját panasaiban. Az ilyen finom önámításnak azonban mi, schönstattiak nem esünk olyan könnyen áldozatul. Másfelől viszont lehetünk annyira *okosak* is, hogy nem feszítjük túl a húrt. Szenvadásünk idején nemcsak arra törekedhetünk, hogy természetfölötti eszközökkel az Istenhez fűződő személyes kapcsolatunkat elmélyítsük, hanem arra is, hogy (...) időnként természetes eszközökkel is könnyebbséget szerezünk magunknak Isten akaratának megfelelően. (...) Testi kimerültség esetén nem halmozunk magunkra imagyakorlatokat, hanem sokkal inkább magát a szenvedését tehetjük imává! (...)

Mi, schönstattiak, nem mondunk le sem a nagy célokról, se arról, hogy a célravezető eszközök alkalmazásával belső melegséggel, lendülettel és erőteljesen járjunk el. (...) Nem

elégsszünk meg azzal, hogy általában felfogjuk a keresztk értelmét, szeretnénk annak legbensőbb értelméig hatolni.

*Szerkesztett részlet
Dr. M. A. Nailis: Szentség
a hétköznapiakból című könyvből*

.....

A keresztkben és
a szenvedésben
egyedülálló
módon ragyog fel
a kegyelem.

.....

Szexualitás, gyereknevelés, házastársi kapcsolat

Kentenich atya Dachauban írta az Otthon-dalt, és ebben ábrázolta Schönstatt célját. Felfedezzük, hogy ebben a családról is beszél. („...ahol melegen dobognak nemes szívek és egymást áldozatkészen viselik el; hol – szívükbe rejtve egymást – iz-zanak, és Isten szívéhez egyre áramlanak...”)

Az emberi szexualitás területe: ahol nemes szívek egymást befogadják, parázslanak. Amikor szeretjük egymást, a teljes ember adja oda magát a másinak, és együtt az Isten szívéhez áramlanak – és ez a kettő összetartozik. A Jóistent szenvedélyesen szeretni annyit jelent, hogy egymást szenvedélyesen szeretjük. Amikor egymást szeretjük, a Jóistent szeretjük.

Amikor a házastársi odaadásban egymásnak ajándékozunk magunkat, az azt jelenti, hogy Isten szeret minket. A házasságunkban lévő szeretet apostoli dimenziót kap. Nem azért szeretjük egymást, hogy nekünk jó legyen, hanem hogy másokat boldoggá tegyünk.

Családunk arra hivatott, hogy másokat megajándékozzunk, és amit másoknak ajándékozni tudunk, az a szeretetünk. Ennek a gyakorlati oldala az, hogy akivel kapcsolatba

lépünk, azt szeretni kell. Akik elsőként tapasztalják meg a szeretetünket, azok a gyermekeink.

Egy megkülönböztetést kell tennünk: A szeretet nem azt jelenti, hogy azt tesszük, ami a másinak kellemes, hanem azt, ami jó neki. Ez nem mindig azonos. Mi, magyarok, nagyon kedves emberek vagyunk. Olyan barátot keressünk, akivel valódi szeretetkapcsolatra lehet lépni, és akkor az embereknek egy olyan köre alakul ki körülöttünk, akiket igazán tudunk szeretni, akiknek olyat tudunk mondani, ami ténylegesen segít nekik. Mindez így hangzik Kentenich atya

versének első sorában: „Ismerd meg az országot, mily meleg, meghitt...” A második versszakban azt mondja: „E csodálatos ország ismerős nekem, ...” Az egy kis paradicsom. És ebben a kis paradicsomban trónol a Szűzanya és a gyermekei körülötte vannak. Ezek azok a gyermekei, akiket ő szeret, s akik őt is szeretik. A gyermekek hozzák neki az áldozataikat, és ő megjutalmazza őket azáltal, hogy megmutatja a dicsőségét. Egy schönstatti család egy kis paradicsom, ahol a Szűzanya az emberektől ajándékokat fogad el. Ez azt jelenti, hogy az Istenanyának ajándékoztuk az egymás iránti áldozatainkat, és ő megajándékoz minket. Megengedi, hogy megtapasztaljuk az ő szeretetét. Azáltal, hogy a Szűzanya velünk van a háziszentélyben, az egész életünk egy ajándék lesz. Egész napra megmaradó keresztény légkör alakul ki. Ez a családjunk képe, ill. az első képünk. Olyan család, amelyben szeretnek.

*Tilmann atya, 1992. április 22.,
Óbudavár – részlet*

Amikor egymást
szeretjük,
a Jóistent szeretjük.

Az igazi hit kockáztat, kilép a világba!

A szegények és a rászorulóknak – ezt soha ne feledjük! – az evangélium középpontjában: Jézus ugyanis azért jött, hogy „örömhírt vigyen a szegényeknek” (Lk 4,18). Ez izgalmas kihívás elé állít bennünket, hogy az általunk vallott hit ne legyen egy életidegen szekta foglya, és ne váljon áldozatává egy fajta „lelki egoizmusnak”, vagyis egy olyan lelkiségnek, amelyet a saját belső nyugalomunk és elégedettségünk érdekében alakítunk ki. Az igazi hit ezzel szemben időnként kényelmetlen, kockáztat, kilép a világba, hogy találkozzon a szegényekkel, és képessé tesz arra, hogy saját életünkkel a szeretet nyelvét beszéljük. Ahogy Szent Pál mondja, szólhatunk bár nyelveken, bírhatunk bölcsességgel és erős hittel, ha nincs bennünk szeretet, semmink sincs, és semmik vagyunk (vö. 1Kor 13,1–13).

A tevékeny szeretet nyelvét beszélte Szent Erzsébet, aki iránt ez a nép oly nagy tisztelettel és szeretettel van.

Ez a hit gyönyörű képe: aki „Istenhez köti magát”, mint Assisi Szent Ferenc, akinek életéből Erzsébet ihletet merített, az megnyílik a szegények iránti szeretetre, mert ha

„valaki azt állítja, hogy: »Szeretem az Istent«, de testvérét gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti az Istent sem, akit nem lát” (1Jn 4,20). Szent Erzsébet, a király leánya az udvari élet jólétében, fényűző és kiváltságos környezetben nőtt fel; mégis megérintve és átalakítva a Krisztussal való találkozástól, hamarosan elutasította a világ gazdagságát és hiúságait, és arra érzett vágyat, hogy ezekről lemondva a rászorulókról gondoskodjon. Így nemcsak a jövedelmét, hanem az életét is a legutolsók, a leprások és a betegek szolgálatára áldozta, egészen odáig, hogy személyesen ápolta és a saját vállán vitte őket. Ez a tevékeny szeretet nyelve.

Olyan egyházra van szükségünk, amely folyékonyan beszél a tevékeny szeretet nyelvét, egy olyan egyetemes nyelvet, amelyet mindenki meghall és megért, még a legtávolabb állók is, még azok is, akik nem hisznek.

A tevékeny szeretet, a jótevékenykedés azt jelenti, hogy van bátorságunk az emberek szemébe nézni! Nem tudsz segíteni a másíknak, ha elfordítod a tekinteted. A tevékeny szeretet azt a

Olyan egyházra van szükségünk, amely folyékonyan beszél a tevékeny szeretet nyelvét...

bátorságot igényli, hogy megérintsük a másikat: nem teheted meg, hogy távolról odadobsz pár fillért, és nem érinted meg a másikat! Meg kell érinteni a másikat, rá kell nézni a másokra! És így, az érintéssel és a ránézéssel elindulsz egy úton, egy közös úton a rászorulóval, melynek során ráébredsz arra, hogy te magad is mennyire rászoruló vagy, mennyire rászorulsz az Úr tekintetére és kezére.

Testvéreim, arra bátorítalak beneteket, hogy mindig a szeretet nyelvén beszéljeteek. Szent Erzsébet életének egyik epizódjában az Úr rózsává változtatta azt a kenyeret, amelyet ő a rászorulóknak vitt. Így van ez veletek is: amikor vállalkoztok arra, hogy kenyeret vigyeteek az éhezőknek, az Úr kivirágoztatja az örömet, és az átlalatok nyújtott szeretettel illatosítja be életeteket. Testvéreim és Nővéreim, kívánom, hogy az Egyházban és a hazátokban mindig hordozzátok a szeretet illatát, és arra kérek titeket, hogy továbbra is imádkozzatok értem.

*Magyar Kurír, 2023. április 29.,
Thullner Zsuzsanna*

Az én apukám a világon a legerősebb!

Mikor kicsi voltam, feldobott a plafonig, és az anyukámat is felkapta. Mikor kevés volt a pénzünk, síneket emelgetett másodállásban, hogy eltartsa a családot, de keveset aludt

utána, mert nyúztuk, hogy játsszon velünk. A szüleimtől tanultam rácsodálkozni a teremtet világra, tisztelni minden embert, megbecsülni az emberek alkotásait, de főként: mindig, minden körülmény között, hitben élni.

Apukám most is a legerősebb, pedig már nem olyan izmos. Az arcát elborították a daganatok, segíteni kell neki, ha fordulni szeretne az ágyban, nehezen kap levegőt, de segít nekünk, hogy el tudjuk őt látni. Az ép karjával átöleli az anyukámat, amikor ő véletlenül rábillen, ahogy a párnát igazítja, és együtt nevetünk. Sokat szenved, és közben szüntelenül imádkozik. Az ő hitének ereje ad erőt nekünk is a mindennapokban. Tanít minket imádkozni. Felismerjük a szavakat, ahogy velünk mondja a rózsafüzért, és velünk zümmögi az énekeket, ezzel gazdagítja a kegyelmi tőkét.

Így élt együtt a mi nagy családuk otthonunkban, egymás kezét fogva, apukám utolsó földi napjain. A jó halál kegyelmét adja meg nekünk a mindenható Isten!

Lipóczki Laci, a IV. szövetségi évfolyam tagja

A szentelési imánk így kezdődik: „Mennyei Atyánk! Hálatelt szívvel állunk előtted mint kedvenc gyermekeid...” Hisszük, hogy Laci most már a Jóisten színe előtt lehet, nagy mennyei boldogságban, mint az Ő szeretett, kedvenc gyermeke. Mi pedig hálatelt szívvel gondolunk Rá.

Lipóczki Laci és Erzsi, mint házaspár nagy szeretetben és egységben éltek, őket egymásnak teremtette a Jóisten. Mivel ők voltak a legidősebb házaspár az évfolyamunkban, egyszerű, de nagyszerű gondolataikból, nagy élettapasztalatukból, példájukból sokat kaptunk. Mindig előttünk jártak... és járnak. Laci korábbi betegségéből fakadó gyöngeségeit, mozgása és beszédje nehezítettségét derűsen viselte. Például amikor kiszállt az autóból, azt mondta: „mindjárt kiugrom a kocsiból”. Ha táncos

multság volt, ő is felállt, és „táncolt” – szertette a vidámságot, és nem adta fel. Amit tudott, minden munkát elvégzett, ha lassabban is. Például kertészkedett, fát fűrészelt, de az óbudavári alkalmakon is, mire mi fölkelünk, megfőzte a kávé a többieknek. Mindig türelemmel viselte, ha újabb kúrákra, orvosi vizsgálatokra volt szükség. Laci szíve vágya volt mindenkinek mindene lenni, és ezt a nagylelkű szolgáló szeretetet életre is váltotta.

Utolsó együtt töltött óbudavári hétvégénken is arról beszélt, hogy a legfontosabb a saját családjunk. Ebbe a saját családjukba nagyon sokan beletartoznak: nemcsak a gyermekeik, az unokáik, hanem a segítségre szoruló szegény, hajléktalan emberek, a nevelt gyermekeik, az évfolyamunk tagjai és a Schönstatt család. Őket

mind-mind hordozta imáiban és áldozatai felajánlásával. Sokat imádkoztak együtt Erzsikével. Óbudaváron mindig a kápolna jobb oldalán az első padban ültek a Szent Magyar Királyi Család szobra előtt, és Laci mindig nagyon örült, ha a Szűzanyánál lehetett a kápolnában, mivel a szíve mindig ott volt. Hűséges szeretetük ünnepe volt tavaly az 50. házassági évfordulójuk.

Hálások vagyunk Lipóczki Laciért, a vele folytatott személyes baráti beszélgetésekért, melyeknek mindig az volt a tanulságuk, hogy minden nehézség ellenére az élet szép.

Nagy lelki erejét mutatja, hogy súlyos betegségében bizalommal felajánlotta a szenvedéseit a Schönstatt családjáért, és a Jóisten kezébe helyezte életét: „Legyen Nekem a Te igéd szerint!”

A KÁVÉ ILLATA

Mindenki ismeri az érzést, amikor reggel finom kávé illat tölti be a házat. Óbudaváron is gyakran tapasztaltuk ezt. Talán túl profán, de az élvfolyamunkban ezt mindig Lacinak köszönhetjük. Mindenkit megelőzve korán kelt, hogy alapos gondossággal, minden hivatásos baristát túlszárnyalóan lefőzze a negyedikeseeknek a kávé. Dicsértük és egyre frissebben kortyolgattuk.

Néhány hete, amikor már súlyos beteg volt, az ágya mellett térdelve, imádság után megittunk „vele” (vagy inkább mellette) egy kávé. Velünk együtt imádkozott, és talán lélekben kávézott is. A kávé illata azóta is Lacira emlékeztet. Talán ilyenek a hétköznapi apró örömei, amelyekkel Isten szeretni tanít.

ROCK AND ROLL SCHÖNSTATTBAN

Akik ismerik a 4. szövetségi évfolyamot, tudják, hogy nálunk nem kell a szomszédokba menni a jó hangulatért. 2014-ben Laci már túl volt néhány komolyabb betegségen, ami miatt beszédjében és mozgásában is súlyosan korlátozva volt. Évfolyamunk első szentelésére ebben az évben került sor Schönstattban. Az ünnep szakrális része után vacsorával és táncházzal folytattuk

Drága Laci! Emlékszem, amikor elkezdjük közös schönstatti utunkat a 4. évfolyamban, azt mondtad: „Én már 70 éves leszek, amikor az örök szentelésünk lesz.” A Jóisten megadta ezt a kegyelmet, és ami még fontosabb, megajándékozott az oda vezető közös út örömeivel, élményeivel, emlékeivel. Ezekre szívesen gondolunk vissza, őrizzük azokat, és gyakran erőt is merítünk belőlük.

A széked az óbudavári nagyelődóban immár üresen maradt, de számunkra ez a remény jele lesz. A reményé, hogy van ettől egy még jobb hely, és Te már elfoglaltad azt. Nyugodj békében! Imáinkban együtt maradunk.

HOGYAN EMLÉKEZÜNK LIPÓCZKI LACIRA?

az ünneplést. Laci többnyire a székében ülve, néha botjára támaszkodva nézte a mulatságot, amikor végül úgy döntött, evangéliumi módra vált, és botját letámasztva feleségét, Erzsikét felkérve bekapcsolódott a rock and rollba. Vastaps és örömkönnnyek kísérték a parkett közepén táncoló párt, akik együtt több mint 120 évesek voltak... Ha erre gondolk, még ma is az öröm könnyeivel küszködöm... ma különösen.

Számunkra Ő nagyon pozitív példa. Kimértsége, nyugalma, kedves mosolya, elfogadó szeretete. Mi úgy láttuk, hogy mindig derűvel nézett az életre, még megromlott egészségi állapotában is. Ha hogyléte felől kérdeztük, soha nem panasz volt a válasz, hanem tényként fogadta el az állapotát. A balesetére visszaemlékezve is mindig a hála volt a domináns számára. Dicsérte az orvosokat, ápolókat, a családját. Mindenkit, akivel kapcsolatba került, és hálás volt az életéért, családjáért.

Nehéz elfogadni, hogy már nem fog velünk többet nevetni, nem fog nekünk mesélni.

HÁLA

Ha Lacira gondolunk, hála van bennünk, csak hála. Hála, hogy megismerhettük, mert életével a türelem, a hűség, a nyugalom és a kitartás példáját élte elénk. Olyan életet élt, amit nehéz szavakba önteni, de annál inkább érdemes követni.

Első látogatás

Lehetőséget kaptam arra, hogy cikksorozatot írjak ebben a témában: „Vendég voltam háziszentélyedben”. Igazán testhez álló feladat, hiszen én nagyon szeretek vendégeskedni, betekintést nyerni valakinek az Istennel való személyes viszonyába, megmutatni, hol van az a tér, ahol menedékre lel saját otthonában.

Az első találkozás mégis másképpen alakult, mint ahogyan én terveztem. Ez alkalommal Óbudavárra és a saját háziszentélyembe látogattam. Olyan rég időztem el otthoni szent teremben is, hogy tényleg vendégnek éreztem magamat.

Lelki szárazság vesz körül és nem elég, hogy én távol vagyok az Istentől, még ráadásul úgy érzem: Ő is távol van.

A korábbi tapasztalataim alapján viszont biztosan tudom, hogy ez nem igaz.

Visszatekintve bevillant pátyi otthonunk, ahol a nappali sarkában látványos helyen helyezkedik el ez a Szűzanyának és Fiának szentelt tér. Anyukám kis széke ott van előtte, sokszor láttam ott gubbasztani, imádkozni, üzeneteket írogatni a korszóba. Tele van pakolva fényképekkel, szándékokkal az egész. Egy merő káosz, de én nagyon szeretem. Ez az első háziszentélyem, az alma materem.

2016-ban egy lánytáborban készítettem el a saját háziszentélyem fizikai alapjait, és ezt véstem rá: Az Irgalmaság ablaka. Szüleimtől Kánából kapott korszómat szorgosan töltöttem az általam írt felajánlásokkal és kérésekkel, amit hol a szülői házba, hol Óbudavárra vittem kiüríteni. Olyan szép lelkes időszakok tudnak lenni ebben a közelségben, azt mindig nagyon élvezem.

Egy barátom ezt mondta: a háziszentélyünk olyan, mint az óbudavári szentély, annak kinyújtott csápjá, és ezen keresztül a Szűzanya elérkezik az otthonunkba. Nekem minden szentély az otthonom, bárhol is legyenek a világban. Bárcsak azt tudnám mondani, hogy amikor ezekben járok, akkor mindig a

kellemes otthon-érzéssel párosul a találkozás, de nekem otthon lenni nem mindig csak jó érzést jelent. Nekem otthon lenni azt jelenti: el tudom engedni magam, merem vállalni azt, ami van. Ez sokszor az elhagyatottság és a magány az én életemben, míg máskor a vidámság és a barátokkal való örömteli együttlét. Manapság inkább a szétszórtság és káosz élménye van bennem, társulva némi közönnyel és sok-sok dühvel.

Nemrég történt, hogy késő este érkeztem Óbudavárra, csak egy éjszakát szerettem volna ott tölteni. Barátaimmal a kápolnába mentünk, és együtt dicsőítettünk. Nem voltam benne szívvel-lélekkel, de úgy éreztem, ennyit tudok most idehozni: a dalokat és a bénaság érzését, hogy én most nem érzek semmi különöset. Azért reméltem, hogy újra tapasztalhatom a megérintettség akár csak egy kis szeletét, amit korábban olyan sokszor megéltem már itt. Az óra már másnapot jelzett, és ahogy a telefonomra pillantva megláttam a dátumot, élesen belém mart a felismerés: ma 3 éve kötöttem biankó szeretetszövetséget. A megérintettség rövid ideig tartott, de annál intenzívebb

volt, és számomra azt jelentette: „nem baj, ha így érzed magad, szövetséget kötöttünk, és ahogy ma ide hívtalak, úgy máskor is foglak, és újra egymásra találunk”.

Hazatérve a háziszentélyemet szemlélve láttam, szegény milyen elhanyagolt. Leégett gyertya, kicsit porosodó emléktárgyak. Az szomorú látvány mögé mertem tekinteni, és az önvádat félretettem, hogy sokkal többet lássak, mint amit most a kép mutat. Ide hozom mindig azokat az apróságokat, amik igazán fontosak számomra. Itt őrzöm a lánytáborok után kapott számtalan levelet, a keresztszülőktől, nagyszülőktől őrzött apró emléktárgyakat, keresztyerek fotóit, kívánságaim listáját. De itt őrzöm keresztejemet is, leglátványosabban a lustaságom keresztjét is, por formájában.

Biztat a gondolat, hogy nagy szárazság után mindig nagy kegyelem árad. Várom már az áradást.

Hálával a vendéglátásért: *Maris*

Ui. Meghívásokat háziszentélyekbe szeretettel fogadok a schumicky.maria@gmail.com email-címen.

.....
Nekem minden szentély
az otthonom, bárhol
is legyenek a világban.
.....

Útmutató (leendő) aranyásóknak

Második legorganikusabb nevelőnk (a Szűzanya után), Kentenich atya az utóízlelést egy cukorka elszopogatásához hasonlítja: „...vegyenek a szájukba egy 'cukorkát'. Mi ez a 'cukorka'? A Jóisten. Most lassan elszopogatom a Jóistent. Látják, én ezt nevezem elmélyülésnek: ez pihenés, elmélkedés. Ezután pedig Istennel folytatom a mindennapomat. Ha ezt teszik, idővel a hétköznapi dolgoknál is tudják ezt alkalmazni.” Így akarjuk most fölidézni az organikus pedagógiával való foglalkozásunk hajnalát: mekkora örömmel fedeztük föl, hogy olyan, mint egy abrosz. Minden része mindennel összefügg, azaz nem is kell ahhoz a pedagógia egészében jártasnak

lennünk, hogy mozgásba hozzassuk erejét, hanem már egy pici részlet tudatosítása is elég lehet pillanatnyilag – elég az abrosz egyik csücskét megrántanom... Örülünk szívből a ténynek! Ennek fényében pedig most egy igazán pici részletet szeretnénk alaposabban körbejárni és Kentenich-szemüvegen keresztül, sőt nagytóval megvizsgálni.

Nemrégiben csodálkoztam el azon, hogy mi, hívő emberek, (sőt schönstattiak!) nem tudunk saját magukról jól mondani. Még ha kényszerűségből (mert például rákérdeztek, mert ez volt a házastársi beszélgetés tárgya), nagy szabadkozások közepette beszélünk is egy jó tulajdonságunkról, adottságunkról, talentumunkról, kidolgozott képességünkéről, illetve arról, hogy egy helyzetben milyen ügyesen kamatoztattuk azt, a végén valahogy hozzáfűzünk egy leértékelő megjegyzést magunkról: „különbözik meg tők béna vagyok”.

Vajon miért?!? Egyik oka nyilván az lehet, hogy igyekeztek az alázatosság erényét belénk nevelni keresztényekben: az Igazságos Isten előtt méltán valljuk meg, hogy Ő nagy, mi meg semmik vagyunk. Igen, ez valóban alázatosságnak tűnik – de vajon helyesen értelmezzük-e az alázatosságot? Kentenich atya e kérdésben nem kisebb teológust, mint Aquinói Szent Tamást idézi: „Az alázat erénye képessé és készséggé tesz bennünket arra – egy rendkívül világos és igaz ön- és istenismeretből kiindulva –, hogy Istentől elválasztva önmagunkat kicsinek, Istenhez kapcsolódva azonban igen nagyoknak és magasnak értékeljük.” Ismételgessük, ízlelgessük csak újra ezt a mondatot! Tehát az alázat az, hogy magunkat Istenhez kapcsolódva nagyra értékeljük! És mi aztán tényleg bátran megtehetjük, hiszen sosem vagyunk egyedül: még a schönstatti szentély oltárának biztató felirata is azt mondja, hogy „semmit Nélküled”! Sosem kell magunkat Istentől elválasztva értékelnünk, sem nekünk, sem pedig neveltjeinknek. Neveltjeinkben bizalmat és önbizalmat szeretnénk kivirágoztatni,

azt, hogy képesek legyenek önmagukat és másokat is nagynak látni, a jót észrevenni, és szóvá is tenni. A kulcsunk az erre való neveléshez megint csak az önnevelésünk lesz. Ha Isten szántóföldjének, vagy – hozzánk közelebb álló képpel – Isten munkaasztalának tekintem magam, akkor a bennem lévő jó tulajdonságokban, talentumokban, karizmákban igazán az Ő keze nyomát fedezhetem föl. Vagy ha merészen egy megosztott dokumentumnak tekintem magamat, amibe Ő is gyakran beleír, akkor az igazán szép részeket kár lenne nem (f)elismernem...

Hogy nézhet ki mindez mindennapi aprómunkára lebontva? Például írhatok hálalítániát, külön sorokat szentelve a saját erősségeimnek, meg annak, hogy én milyen jót tehettem! „Ha én nem lennék, akkor sok-sok áldás, áldások halmaza hiányozna a világból.” Vagy tudatosíthatom magamban, hogy saját magamat hogyan szoktam szólítani – és ezen túl készakarva egy növesztő, szép megszólítást alkalmazok „gyerünk, kiscsillag!”, „rajta, Atyám szemefénye!”, nem pedig az esetleg eddigi „te hülye”, „jaj én szerencsétlen” belső elnevezést... Vagy ha nincs ötletem, mi jót mondhatnék magamról, házastársamat kérdezem meg, és utána ismétlem (akár többször is). Ő biztosan tud rólam jót mondani! És aztán ő lehet az első hallgatóság is, akin gyakorlom, hogy jót mondjak magamról...

A másik oka annak, hogy mi, keresztények csak rossz szájjal mondunk jót magunkról: a körülöttünk lévő világ harsogja az önbecsülés (sőt ön/túl/becsülés) fontosságát. Néha egészen ellenszenvesen és ördögi módon, öntömjénezésként, szinte karikatúraszerűen. Máskor még csak nem is egyértelműen rosszul, kicsit talán rokonszenvesen is. A neten hemzsegnek az önsegítő, önbizalomnövelő módszerek: „találd meg önmagadat!”, „te magad légy a legfontosabb magadnak!” (Az ördög egyik bevált módszerét érjük itt tetten, nem rosszak ezek a jelszavak, célok, hanem éppenséggel majdnem jók, csak éppen Isten nélküli, emberi erőforrásokon, saját belső erőn alapuló módszerek... Helyénvaló mindezekhez nyúlunk, csak éppen a felfelé kapcsolódó imával párosulva!)

Miben állna tehát a mesterfogás, a nagyon jó, a mindennapi életszentség zsenialitása? Abban a piciny különbségben, hogy „a nagyszerű erőt ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk”. Élesítgessük a neveltjeink szemét, hogy észrevegyék, ha egy kép fotoshoppal készült, konkrétan és átvitt értelemben is!

Ha Isten munkaasztalának tekintem magam, akkor a bennem lévő jó tulajdonságokban, talentumokban, karizmákban igazán az Ő keze nyomát fedezhetem föl.

Tilmann atya szavait idézve: „alapítónk, Kentenich atya iskolájában megtanultuk, hogy magunkat is és másokat is nagynak lássunk. Vannak aranyások és ganajtúrók az emberek között. Akkor vagyunk aranyások, ha a másik emberben az arany, az értékes kincsek után kutatunk. A ganajtúró akkor jelentkezik bennünk, ha hajlamot érzünk magunkban, hogy másokban a negatívumokat lássuk és emlegessük, vagy ha gondolatainkban mások gyengeségeihez és hibáihoz csatlakozunk. Próbáljunk meg aranyások lenni!” Mindazonáltal az aranyásás – magunkban és neveltjeinkben egyaránt – nem elhallgatást jelent. Többször hallottam már ennek mintegy fordításaként a következőt:

„a jó dolgokat hangsúlyozzuk, a rosszakról nem beszélünk”. Ez a schönstattinak tűnő mondat nem minden helyzetben alkalmazható, és bizony nagy bölcsességet igényel e kettőnek a megkülönböztetése. Tilmann atya hasonlatával élve „az igazságot nem a másik arcába vágjuk, mint egy mosogatórongyot, hanem fölsegítjük rá, mint egy kabátot”. De föl kell rá segíteni, különben megfázik! Időnként – főleg nevelési helyzetben és amikor van rá esély, hogy a másik változtasson – szükséges lehet fölhívni a figyelmet valamely negatív vonására – éppúgy, mint ahogyan a lelkiismeretvizsgálatnak nagyon is van létjogosultsága, nem csak a hálaadásnak. Kentenich atyáról az egyik legkedvesebb történetem épp e körül a dilemma körül szövődik: az a bizonyos füstölt angolna „tukmálásos” eset. Dachauban Kentenich atya egyszer keményen rászólt Fischer atyára, és ahelyett, hogy megértően meghallgatta volna őt, fölhívta a figyelmét egy hibájára. Nagyon fájó volt ez Fischer atyának, olyannyira, hogy amikor aztán Kentenich atya meg akarta őt ajándékozni egy hallal (nagy kincs az éhezés közepette!), sértődötten próbálta visszautasítani. Erre hangzott el Kentenich atya híres mondata: „Fogadd el kérlek Josef, engedd, hogy újra jóban legyünk!” Persze több oldalról is szemlélhetjük ezt a kis történetet, de számunkra most az legyen a fókusz, hogy Kentenich

atya bizony határozottan beszélt a negatívumokról. Amikor a schönstatti aranyásáról beszélünk, vigyázzunk, nehogy csak – a természetünkől fakadó vagy generációsan belénk ivódott – konfliktuskerülésből cselekedjünk!

Természetesen nem föltétlenül és nem mindig azonnal beszélünk a negatívumokról, és főleg nem hangosan... (Többször nem, mint igen.) Ilyenkor növelhetjük a saját erőnket – meg a kegyelmi tőkét – azzal, hogy tudatosan elfogadjuk a hibákat a másikban, a neveltjeinkben, és önmagunkban. És a változások felé törekedve biztatgassuk magunkat Tilmann atya irgalmas jelszavával: „Lassan, lassan. Szinte semmit... Most szép lassan kezdjük ezt. A Jóisten szeret minket. (...) Nem kell, de szabad...”

Akik ezt olvassák, bizonyára már föltűrték a (lelki) nadrágszárakat és az ingujjukat, és nekigyürkőztek az „aranyásás” aprómunkájának. Tilmann atya gyakori kérdésére, hogy „csinálják már?” – biztosan lelkes igenlés lenne a válasz... Már elkezdtük élesíteni a lelki szemünket, hogy neveltjeinkben először a jó vonásokat lássuk meg. Elkezdtük bennük kinevelni a jövő generáció aranyásóit, hogy ők is a szépet találják meg másokban és magukban egyaránt. Legyünk hát magunkkal szemben is a jó vonások megtalálói és kimondói, legyünk a saját szántóföldünkön is aranyásók!

Nevelt nevelő lettem a nyáron

Azt hiszem, a nyár egyik vitathatatlan előnye, hogy van időnk és terünk megfigyelni a gyerekeinket, hiszen végre egész nap itthon vannak. Az ilyen hónapok talán még több tanulási lehetőséget adnak a szülőknek arra, hogy elsajátítsanak egy-egy gyermeki tulajdonságot. (Ami sokszor már a felnőtt életünkben elvész, vagy eltörpül, de a boldog élethez hasznos.)

A legújabb megfigyelésem és egyben örömöm a legkisebb gyermekünkhöz, Sárahoz kötődik. Nagy kertünk van szerencsére, tele mindenféle földi jóval. Vannak benne termények, rengeteg virág, ágdarálék, lehullott dió, mogyoró, kis kavicsok – nem kell nagyon ragozni –,

az egész egy nagy vadregényes kert. Sára egyik új játéka, hogy összegyűjt a kertben mindenféle vödörket, apróbb tartókat, és aztán aprólékosan megtölti ezeket kincsekkel. A legfantasztikusabb az egészben, hogy mindezt nagyon ügyesen és figyelmesen csinálja: az egyik vödörbe csak a kavicsok kerülnek, a másikba csak diók, a harmadikba csak csigaházak, és így tovább. És aztán ezeket sorba rakosgatja, főz belőlük – szóval játszik.

Ami ebben megkapott az utóbbi időben, és gondolkodásra, szemlélődésre késztetett, az az, hogy milyen elmélyülten képes figyelni egy gyerek. Mennyire jelen tud lenni a pillanatban, mennyire meg tud nyugodni. Azt hiszem, hogy ez felnőttként a jelenlegi rohanó világunkban nagy nehézség talán sokunknak. Hajt a munka, a háztartás, a gyerekek körüli feladatok, és közben sosincs időnk semmire. Milyen jó lenne néha megállni, és pont így, ilyen aprólékosan és odafigyelve nézni a környezetünket. Csak megfigyelni, észrevenni az összeillő dolgokat, és jelen lenni a pillanatban.

Idén nyáron ezt tanulom a háromévesemtől.

.....
jelen tud lenni
a pillanatban...
meg tud nyugodni.
.....

Teremts!

Szeptember 1-jét Ferenc pápa a Teremtésvédelem Imanapjává jelölte ki. Tavalyi üzenetének fő mottója: „*Halld meg a teremtés hangját*”. Évek óta hallgatjuk ezt a hangot, ezt a szimfóniát, melyben egyre kevesebb a méhzümmögés, a madárcsicsergés, és egyre több a motorzúgás, a porfelhők kavargása, a hirtelen lecsapó viharok dőreje. Ki nyitott füllel és szívvel, ki elfordított fejjel, de egy-egy szokatlan időjárású napon mindenki érzi, hogy változás van, aminek a teremtés koronája, az ember lesz a fő vesztese.

Nem kell sokat lapozgatni a Bibliában, hogy útmutatást találjunk a helyzet megoldására: „*Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk:*

»Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsetek be a földet és vonjátok

uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog.» (Ter 2,27–28)

A feladat első felét tökéletesen teljesítettük, nincs olyan szeglete a Földnek, ahol ne élne vagy ne járt volna ember. Ideje volna az üzenet második felére koncentrálnunk: Uralkodjunk az élőlényeken, azaz legyünk gondos vezetői, gazdái a teremtett élőlényeknek.

Hogyan lehetnénk azok? „Teremtsünk”! Hiszen Isten a saját képmására alkotott minket.

Ma már szinte teljesen eltűnt kultúránkból a „teremtés”, alkotás öröme. Gyerekek szórakozásává, jobb esetben kikapcsolódássá, hobbivá alacsonyítottuk ezt a nagyon fontos tevékenységet. Egyedül talán az ételkészítés, ami megmaradt még nekünk, de ennél is sok esetben előre gyártott elemekből (konzerv, feldolgozott hús) főzünk. Ennek ellenére a házikoszt, a nagyfi főztje szinte mindenki szemében szeretettel körített érték, amivel fel sem veszi a versenyt a menzai, éttermi étel.

Minden más esetben is így van: a magunk által létrehozott dolgokra jobban vigyázunk, becsesebbnek tartjuk a vásárolt dolgoknál akkor is, ha ajándékba adjuk vagy kapjuk.

Amikor a saját kezünkkel hozunk létre valamit, legyen az egy süti, egy ruha, egy ajándéktárgy, kisebb darabot használunk el a Föld nyersanyagaiból, mintha boltban vennénk valamit, amit szállítanak, vegyszereznek, előállítás során esetleg kizsákmányolnak embert, állatot és termőföldet.

Így hát kezdjük el használni talentumainkat, és „teremtsünk”! Varrjunk, horgoljunk, kössünk, készítsünk polcot, tárolót, fessünk, építsünk, mondjunk fejből mesét!

Örömeink

Molnár Támár

Mészáros Lukács

Fehér Lili

Vida Márton

Berkes Bernadett

Ferencz Csabi

Oszoli Fanni

Sánta Csongor

Oszoli Bori és Sipos Máté

Lantos Villő és Gula Péter

Litkei Klára és Geiger Bence

Abai Márton és Pechi Marcell

Örülünk, ha Te is megosztod örömeidet velünk és a közösséggel
az oasis@schoenstatt.hu e-mail-címen!

HÁLA • HÁLA • VAN BORUNK • HÁLA • HÁLA

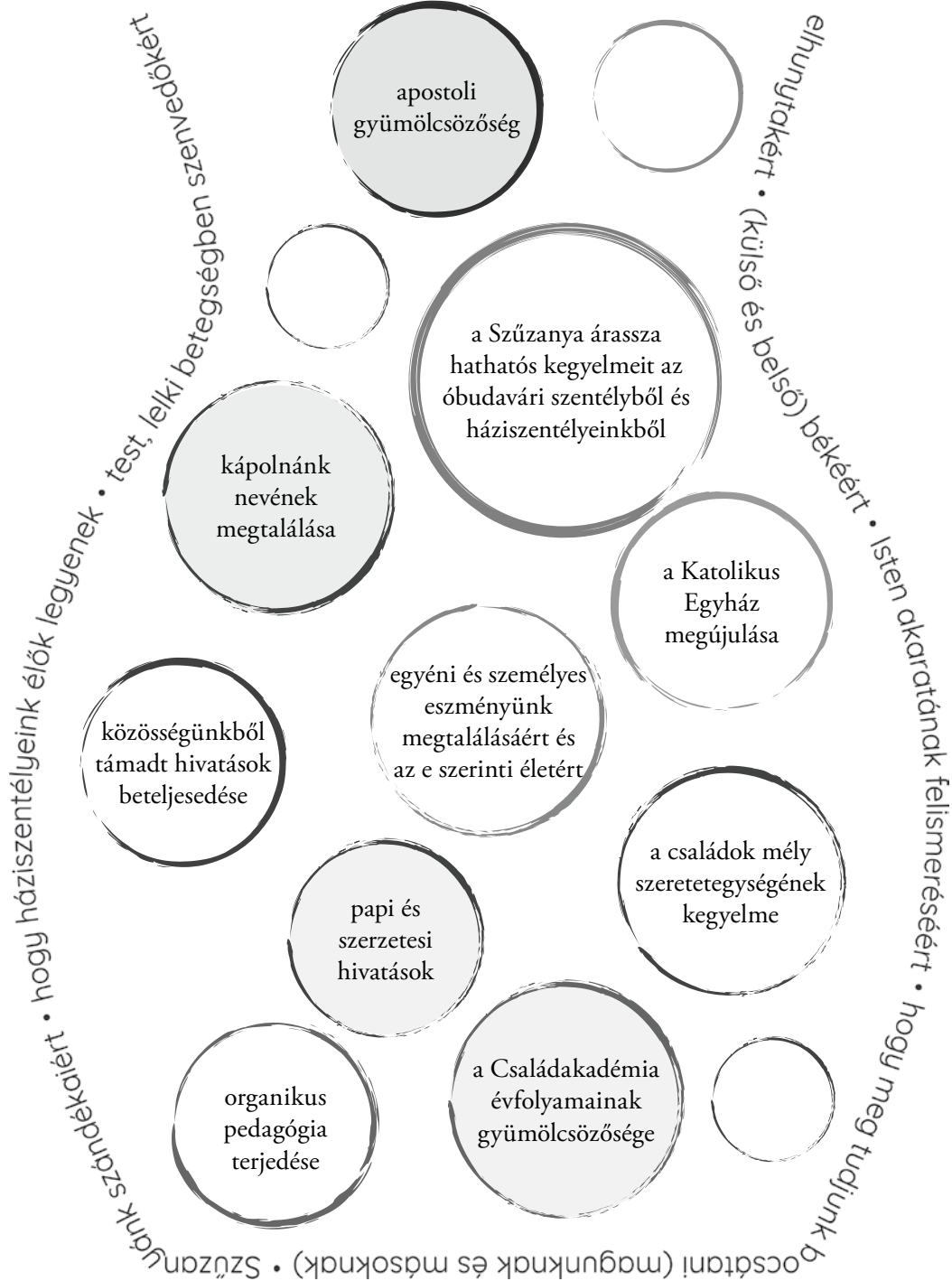

Ez a lap kivágható.

Van borunk!

KÉRÉS • KÉRÉS • NINCS BORUNK • KÉRÉS • KÉRÉS

MEGtaláljuk vagy KItaláljuk magunkat?

Identitásunkat és nemi identitásunkat keresve a könyv címe sajnos nem szójáték, zavaros kusza világunkban rengeteg minden hat ránk, így nehéz megtalálni a Lélek hangját önmagunk keresése közben is.

Idén, amikor a „Karizmánk sürget minket” jelmondatunkkal foglalkozunk, igyekszünk megtalálni a legalapvetőbb gyökereinket, azt a

magot, amire az identitás, az önazonosság épül. Azt is keressük, hogy nevelőként mit tehetünk, amolyan jó kertészként, hogy az emberpalánta erős gyökerekkel rendelkezzen.

A személyiség kibontakozása hasonlít a fák növekedéséhez: a fa gyökerei által befont terület szinte másfélszerese, mint a kifejtett növény a föld felett. Az identitásunk ez a gyökérzet, melyre egész életünkben alapozhatunk majd. Jó alap nélkül nincs értelme tovább építkeznünk. A gyerekkori alapok komoly hatással vannak ránk, a család valódi nagyhatalom a nevelésben.

Ne kerüljessük a forró kását! Kentenich atya tanítása nyomán, vallva, hogy a nevelés az élet szolgálata, vizsgáljuk meg nemi identitásunk kialakulását, férfiasságunkat, nőiességünket. Hogyan hat ránk a külvilág? De leginkább: hogyan találhatjuk meg a Jóisten által belénk teremtett JÓ magot, melyet kibontakoztatva örömmel vallhatjuk: „Légy azzá, ami vagy – és boldog leszel!”

Ez a tét: lesz-e az életfánkknak elég erős, viharálló, tápláló gyökérzete?

Szeretettel ajánljuk Uzsalyné Pécsi Rita legújabb könyvét *Megtaláljuk vagy kitaláljuk magunkat?* (*Az éni-entitás és a nemi entitás kialakulása*) címmel.

A könyv megvásárolható Óbudaváron, a Magyar Schönstatt Központban, Budapesten, a Szent István Társulat könyvesboltjában, rendelhető a pecsirita.hu honlapon.

Olvassátok!

Tejfölös csirkepaprikás puliszkával

Meggyőződésem, hogy az ízlésünk, ízlésünk, az illatokra, ízekre való fogékonyságunk szorosan összefügg azzal, hogy milyen élmények értek bennünket az ennivalóink készítésével, elfogyasztásával kapcsolatban. Kedvenc ételinken keresztül kúszik be tudatunkba egy számunkra kedves személy mozgólata, egy családi szokás, esemény, pillanat emléke. Ahogy nagymamánk keze végigsimít az abroszon, miközben élénk teszi a frissen sült almás pitét, hosszú távollét után hazatérve belépünk az ajtón, és édesanyánk mosolya fogad kedvenc pogácsánk illatába burkolózva, és sorolhatnánk hosszan...

Ahogy az állandóság szimbólumaként vasárnaponként hazánkban a legtöbb helyen rántott hús készül, úgy az én gyermekkoromat meghatározó erdélyi Nyárárdmenten egyik kis falujában a csirkepaprikás töltötte be ezt a szerepet. Máig élő kép bennem a kapukban indulni készülő, fekete nadrágot, fehér inget és fekete mellényt, kalapot viselő napbarnított férfiak várakozása a frissen vágott, még tollas csirkét nagy vájlingba tevő, forrázó, tépkedő, majd a párjuk után siető, szintén ünneplőbe öltözött asszonyokra, hogy aztán a gyülekezethez csatlakozva közösen ünnepeljék meg a Vasárnapot.

Hazatérés után a férfiak barátokat, rokonokat is biztatva általában a pince felé vették az irányt megvitatni a fontos dolgokat a hordók mellett, addig az asszonyok a nagyobb gyerekek segítségével nekiláttak a főzésnek a következőképpen.

A megtisztított, feldarabolt baromfit a belsőségekkel együtt egy nagy átmérőjű lábosban zsíron nagy lángon lepirítjuk, majd 2 fej apró kockára vágott hagymát, 1 darabolt zöld paprikát, 1 nagyobb paradicsomot, sót, borsot, őrölt köményt, fűszerpaprikát adunk hozzá, felöntjük 2 dl vízzel, és aztán már csak takarékon pötyögtetjük fedő alatt körülbelül másfél órát. A csontos részekről ízesebb is lesz a pörköltünk, ugyanakkor sokkal dúsabb, erőteljesebb lesz a saft, mintha csak például a melléből vagy más csontozott részből készülné az ennivalónk.

Forrás: Gerendás Panzió, Makfalva, Maros megye

Mai szemmel visszanézve úgy látom, hogy ebben az idilli környezetben nem is voltunk tudatában annak, hogy milyen nagy érték a saját gabonával etetett, szabadon tartott baromfi, a tiszta földben termett friss zöldség, a körte-fa árnyéka, a terített asztal közepére tett cserépkancsó bor, a kemény fizikai munkával telt hét után a megérdemelt pihenés öröme...

Ha már a hús leválik a csontról, habarást készítünk: legalább 2 dl tejfölbe (én mindig sokat teszek ☺) keverünk egy evőkanál lisztet, majd ebbe a keverékbe teszünk a csirke forró saftjából 2-3 nekifutással mennyiségre ugyanennyit, közben folyamatosan keverjük. Ha már jól összebarátkoztak, akkor a keverékünket beleöntjük a lábosba, jól összevegyítjük a többi safttal, és néhány perc főzés után elzárjuk a tüzet. Közben egy fazékban 1 liter vizet forralunk, megsózzuk, és belecsorgatunk egy nagy bögre kukoricadarát, és folyamatosan kevergetve egy fakanállal addig főzzük, amíg krémes lesz az állaga és elválik az edény falától. Evőkanállal 2-3 nagy galuskát szedünk a tányérra, mellé tesszük a számunkra kedves húsdarabot, meglocsoljuk az egészét safttal, bőven szórunk rá friss petrezselyemzöldet, és hideg uborkasalátával vagy kovászos uborkával kísérve biztosak leszünk benne, hogy a Jóisten nagyon szeret minket. Ha van kert, kötelező ott elkölteni ezt az egyszerű, de csodálatos eledelt, utána fröccsel a kezünkben hátra dőlni, és hagyni, hogy a virágokat körbedöngicsélő méhek zümmögése teljesen megtisztítsa bágyadt gondolatainkat...

Ha paprikás étel mellé keresünk bort, akkor sokszor az ennyivaló jellegétől függően roséra, sillerre vagy vörösborra esik a választásunk. Csirkepaprikásunk nyárt idéző ízei, a kovászos uborka frissessége és savassága most teljesen más irányba terelt. Sokkal kevesebb alkalommal bontunk pezsgőt, mint azt kellene, pedig nagyon könnyen ünneppé varázsolhatjuk bármely napunkat ezzel az itallal. Mórón, a Molnár Borházban készül ez a lendületes, jó savú, finom buborékokkal és trópusi gyümölcsösséggel játszó Sauvignon Blanc extra dry pezsgő. Jól illeszkedik a tejfölös, paprikás szószhoz.

Ahogy nagymamánk
keze végigsimít az
abroszon, miközben
elénk teszi a frissen
sült almás pitét

Gyerekszój

Focizom a négyévesssel. Gólhelyzetben üres kapujára jól mellélövök, hadd örüljön a kis csatárom.

Mire szánakozva megjegyzi:

– Mál megint mellé, apa. Lassan meg kéne tanulnod focsizni. Mondjuk Messitől.

Juli (4) összefoglalója a Mindenki című filmről:

– A gyerekek lassan énekeltek, és az óvónéni kiabált, hogy hangosabban! És mérges volt, és megdidegte az egyik kisfiút, hogy hangosabban énekeljen.

A fiúk épp Mancs őrjáratosat játszanak: Guffi (3) a kanapéról, Matyi (5) a WC-ről kiabál.

– Tűz van a Kaland-öbölben, oda kell mennünk!

– A GPS jeleket kell követnünk.

– Rendben, pattanj a repülőbe!

– Mindjárt, csak kakilok!

Szelem a husit az ebédhez a konyhában, közben a kislányom a hálósobában, gyanús csendben.

– Zoé! Mit csinálsz a szobámban?

– Anya, csak-csak kimatatom és megnézegetem anya dolgait.

– Oké, csak tudod, mit beszéltünk meg: nem bontasz ki semmit, és viszsza pakolsz mindent.

Jön a gyerek, szájfény a kezében.

– Anya, csak bekentem a számat, és most csillog-villog a mosolyom, nézd! (Zoé, 3 éves)

– Anya! Megszültem a babámat!

– És fáj?

– Nem, Anya: a hercegnőknek nem fáj a szülés. Álmomban kijött a hasamból. (Rebeka, 5 éves)

Gyerekeink fürdenek a kádban. Hatévesem odarendel:

– Apa, kérlek nyomd ki ebből a gumikacsából az összes vizet, ami a belsőjében van!

Miután végeztem a feladattal, főnököm leellenőrizte, hogy tényleg vízmentes lett-e a kacska belső része, majd így szólt:

– Köszönöm Apa! Most már tudom, hogy számíthatok rád, ha nagy a baj.

Ágoston (5) és Juli (4) a gyerekszobában beszélgetnek.

J (sírva): – Szomorú vagyok, hogy elment itthonról a Matyi!

Á: – Hát, bevallom Juli, én sem vagyok túl vidám, mert így nem tudok vele Nerf puskázni.

– Domonkos! Ne szórd ki a homokozóból a homokot! Mivel fogsz akkor játszani?

– Hát a Rebekával! (Doma, 3 éves)

Barkóba a négyévesssel. Én kérdezek, ő gondolt.

– Ember?

– Egy kicsit.

– Hm. Egy kicsit ember és egy kicsit állat?

– Igen. Tudom, ez nadon nehéz, Apa. De segíték, kérdezd azt, hogy milyen színű a szőle!

– Milyen színű a szőre?

– Völös.

– Na jó, szabad a gazda.

– Hát Áliel, a kis habláány!

A családnapos szezon kezdetére majdnem teljesen elkészült a Kultúr új mosdója. Az első hét résztvevőinek köszönhetően a második héten már használatba is vehették a két új vizesblokkot a gyerekek. Stabil árnyékoló tető is került a gyermekfoglalkoztatás helyszínének udvarára. Idén a darazsak – hála Istennek – elkerülték a tető alatt tízórazó lurkókat.

A pergolát is ki kellett cserélni, a szőlő nagy részét sikerült megmenteni, aminek mindenki nagyon örült. Vajon ki lesz itt szőlőérés idején? Nagyon szép lett az új vörösfenyő pergola, köszönjük a tótvázsonyi vállalkozó munkáját.

Sokan végeztek önkéntes munkát a tavasz és a nyár folyamán, igen hálásak vagyunk érte, hogy együtt építhetjük, szépíthetjük központunkat. Aki szeretne részt venni az önkéntes munkaszombatokon, figyelje a hírlevelet (iratkozzon fel, ha még nem tette) és a facebook oldalt, ahol tudomást szerezhet az időpontról és a részletekről. Volt, aki kaszált, füvet nyírt, 35 fokban hangerőt szerelt, játékokat válogatott, konyhaszekrényt rakott össze, levedelét metszett, gyomlált, ültetett, és még sorolhatnánk, mi mindent tettek a családnapokon résztvevő közösségi társak.

Közben folytatódik az új ház építése. Az érsekség is támogatja anyagiilag, hogy minél hamarabb be tudjuk fejezni. Még sok minden hiányzik, de sokan vágyunk rá, hogy a hosszú várólisták rövidebbek legyenek – ezt párhuzamos családnapokkal tudnánk elérni –, illetve hogy ne külső helyszíneken kelljen családnapokat tartani, hanem minél többen a szentély jótékony légkörében tudjanak

házaságot és családot, közösséget, istenkapcsolatot erősíteni.

Óbudaváron 10 családnapi napok kerültek megtartásra, külső helyszínen pedig 5. Hálaság vagyunk minden házigazdának, előadónak, a családnapi napokért imádkozó léleknek a magyar családok szolgálatáért.

Öröm, hogy fiatal konyhás dolgozóink kedvesen, flottul, ügyesen, megbízhatóan végezték a munkájukat, hozzájárultak az ebédlő és konyha jó hangulatához. Köszönjük, Berni, Emma, Kata, Eszter, Marika, Dani, Benedek, Kamilla és Borka! Nagy tapsot érdemel Mónika, aki első családnapi szezonján fantasztikusan helytállt, az étkezők véleménye szerint irtó finomakat főzött, és nem mellékesen kedvesen és határozottan koordinálta a fiatal segítőköt. Imádkozunk, hogy kerüljön mellé olyan kolléganő, akivel vidáman, egyetértésben tudják a családok táplálását folytatni.

Debreczeni Veronika a vacsoráztatás nagy feladatát vitte a nyáron, szeptembertől pedig elbúcsúzik az Egyesület munkatársi csapatától. Köszönjük neki helytállását és hűségét szolgálatát, és kérjük Isten áldását további útjára!

Utóízlelés

Kentenich atya arra biztat minket, hogy újra és újra idézzük föl magunkban a múlt örömteli eseményeit. „De ne futólag, gépiesen tegyük, hanem érezzük át, éljük bele magunkat, hogy megváltozzon az életérzésünk, hogy erősen tudatosodjon bennünk: Isten szemefénye vagyok!”

Így szeretnénk most átérezni a 2. Organikus Pedagógia Találkozó örömét, amely ez év június 10-én került megrendezésre. Az Apor Vilmos Katolikus Főiskola (AVKF) Organikus Pedagógia Módszertani Központja és a tavaly megalakult Organikus Pedagógia Egyesület közösen szervezte meg a főiskola budapesti épületében a találkozót, amelynek témája „Rejtett erőforrásaink” volt. A nagyelőadó teljesen megtelt – természetesen szép számmal akadtak köztünk schönstattiak is! A délelőtti előadásokról részletes beszámolót olvashatunk – illetve egyesületi tagok meg is hallgathatják az előadásokat – az Egyesület honlapján a <https://organikusegyesulet.hu/> címen. (Ugye mindnyájan jártasak vagyunk már ezen a nagyon jól használható honlapon?!?... Talán már az Egyesületbe is beléptünk...)

Itt most csak amolyan étvágygerjesztőt kínálunk hozzá. Csáki Tibor atya, az Organikus Pedagógia Egyesület spirituális alelnöke az Istennel való kapcsolódásról beszélt. Kapcsolati lények vagyunk kifelé, az embertársaink és a teremtett világ felé, befelé, önmagunkkal, illetve felfelé, az Istennel. Létállapotunkká vált az aggodás is, mert azt érezzük, hogy elvesztettük a belső lámpást, a létrát. Pedig bennünk van a spirituális intelligencia. Pécsi Rita, az Egyesület elnöke egyik leggazdagabb erőforrásunkról, az emberi kapcsolatainkról beszélt. Többek között szó esett még az „anonim organikus pedagógusokról” (akik nem is tudják, hogy Kentenich atya nevelési rendszerét alkalmazzák...), a babakori reflexek működéséről, valamint házasságépítő táncterápiáról. Ez a találkozó pedig mintha a gyakorlatban illusztrálta volna Rita szavait: valóban a kapcsolódások, rácsodálkozások, örömteli találkozások ünnepe volt. Még sokáig őrizzük magunkban jó ízt!

Isten szemefénye
vagyok!

Egyszerűsítsük életünket, hogy boldogabb legyen!

Azok a gyermeket nevelő családok, amelyek városban élnek, a hétköznapiakban megtapasztalhatják a városban a reggeli és a délutáni órákban zajló „raliversenyt”, amely az otthonok, az iskola és óvoda, a munkahelyek és a különórák helyszínei között zajlik. Időzavarban, feszültségben telnek hétköznapiaink.

A szoros időbeosztás otthon is jelen van. Az iskola házi feladatot ad a gyermekeknek, a tanuláshoz időre van szükség. Ez után jönnek még csak a különórák. Időben le is kell feküdniük, hogy kipihentek legyenek. Külső tényezők határozzák meg a családok belső életét, programjait és időbeosztását – sokszor még a hétvégén is. Miközben a családok mindent meg akarnak adni gyermekeinknek, családi programjaikat is alárendelik a különóráknak, fellépéseknek, versenyeknek.

Ráadásul az okostelefonnak köszönhetően bárki bármikor elérhető, ami szintén az állandó készenlét állapotát jelenti. A viber és messenger csoportok, amelyek folyamatosan pittyegnek az aktuális információkkal, a levelezőlisták túlzó „postaforgalma”, az „aki lemarad, az kimarad” típusú sürgető üzenetek tovább növelik a belső feszültséget.

Lehetséges idegesen boldognak lenni? Valóban mindenben részt kell venni, minden talentumot kamatoztatni kell? Ebben a feszes tempóban hol van helye az elcsendesedésnek? Teendőink és programjaink nem engednek minket nyugalomba, egyensúlyba kerülni, elveszik, elviszik az időnket.

Figyeljünk Jézusra, milyen tanácsot ad, amikor a sok sürgés-forgás és az elcsendesedés között kell választani: „*Márta, Márta! Te sok mindennel törődöl, sok minden nyugtalanít. Pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszíti el soha.*” Vagy idézhetjük Szent Pált is, aki a Rómaiakhoz írt levelében írja: „*Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata...*”

Mi lehet a megoldás? A kevesebb program, az egyszerűbb szokások nagyobb nyugalomhoz, több minőségi időhöz vezetnek.

Szerencsére vannak jó példák a környezetünkben, amelyek minket is inspirálnak a változtatásra.

Vidéki kisvárosban él egy háromgyermekes baráti család, ahol minden gyereknek csak egy fajta különórája van (pl. lovaglás), jöllehet ez heti több alkalommal is. Akárhányszor találkozunk ezekkel a gyerekekkel, mindig kiegyensúlyozottak, boldogok, őszinte mosolyuk, egész kisugárzásuk azt sugallja: a lassabb tempó boldoggá tesz.

Sok helyen olvashatunk róla, mennyivel jobb szülőknek, gyermeknek egyaránt, ha kevesebb játék veszi körbe csemetéinket. Igaz ez a könyvekre, sőt a ruhákra is, nem csak gyerekek, de felnőttek esetében is. A lomtanítással, szelektálással helyet szabadítunk fel a házban; időt spórolunk, hiszen kevesebb a rendberakandó és elpakolnivaló; a sok holmi által okozott nyomás és így a feszültség is csökken; sőt másoknak is segíthetünk, ha elajándékozunk a még jó minőségű, de már nem szükséges dolgainkat.

A józan ünnepi szokásrend kialakítása is sokat jelent a mindennapok kézben tarthatósága szempontjából. Jó, ha mielőbb megfogalmazzuk magunknak, hogy mi jó, követhető és kivitelezhető a családjunk számára, ezt megbeszéljük a tágabb család tagjaival és lépéseket teszünk a meghatározott irányba. Viszonylag jellemző csapda ünneplések terén az ovis, kisiskolás születésnapok. Jó megoldás lehet ilyenkor megkérni a gyermeket, hogy válasszon a zsúr és az ovis ünneplés között, illetve megbeszélni a nagyszülőkkel és a tág családdal, hogy több születnapot összevonva havonta, negyedévente kerüljön sor egy-egy köszöntésre. Az ünneplések leegyszerűsítése ajándékban, szervezésben a ballagások, a karácsony, és az évfordulók esetén is jól jöhet. Sőt, nyáron a kevesebb tábor, és néha a „2 jó program közül az egyiket SEM” választás is mindannyiunk hasznára válik.

S hogy mi mindent lehet a felszabaduló idővel kezdeni? Csak néhány tipp felsorolásszerűen: egyszerűen csak lenni, jelen lenni. Hallgatni, olvasni, kirándulni, zenét hallgatni, tervezgetni, kutyát simogatni vagy sétáltatni, társasozni, közösen vagy egyedül kertészkedni, sétálni. És mivel a leterhelés az ördög egyik módszere a Jóistentől való eltávolításra – hiszen a sok tennivaló között először az ima vesz ki az életünkből – még többet imádkozni. Ülünk be a háziszentélybe, ha van. A felszabaduló időben, ha nem is minden nap, de juthat idő egy-egy családi rózsafüzérre vagy májusi litániára is.

.....

az egyszerűbb
szokások nagyobb
nyugalomhoz,
több minőségi
időhöz vezetnek.

.....

Lánytáborok

Vasárnap délután megérkezett húsz kislány (6–8 évesek) Balatoncsicsóra, ahol hat napot tölthettünk nagy vidámságban. Sokat kézműveskedtünk, játszottunk, énekeltünk, a gyönyörű időben vízipisztolyoztunk és vízicsúszdáztunk. A lelki részek csúcspontjaként táborunk királynőjévé koronáztuk a Szűzanyát, ujjlenyomatainkkal díszített koronával. A hét alatt végig éreztük a Jóisten gondoskodását, ami egészen konkrét dolgokban is megnyilvánult, például hiányzó eszközök vagy emberek érkezésében. Hálásak vagyunk mindenkiért, aki segítette a táborunkat, Kinga nővér kíséréséért, minden résztvevőért, és hogy a Szűzanya is velünk volt!

Az idei 9–11 éves korosztálynak mi, a budapesti lánycsoport szerveztük a szépségsati kislánytábort. Sokunknak ez volt az első táborszervezése, így kicsit félve, de hatalmas lelkesedéssel vezettük a tábort. Sok játékban, kézműveskedésben és nevetésben lehetett részünk. Táncoltunk, éjszakai túráztunk, batikoltunk, rózsafűzést fűztünk, kirándultunk Óbudavárra és vízicsatát is vívtunk.

Táborunk lelki ívét a hitünk alapvető értékei köré építettük, ezekről a reggeli és esti imákban beszélgettünk. A tábor második felében Kinga nővér is jelen volt, akinek sok lelki töltődést segítő gondolatot köszönhetünk.

Zsófi vagyok, és már évek óta járok lánytáborokba, amiket mindig nagyon élvezek. Az egyik legmeghatározóbb lánytábori élményem az volt, amikor barátságszövetséget kötöttem. Erre eddig még nem került sor, de most úgy éreztem, hogy elérkezett az ideje. Az idei lánytáborban, a zárómisén kötöttem meg a szövetséget. Mise előtt félrevonultunk, hogy megírjuk a szentelési imát. Először kicsit furán éreztem magam, amikor láttam, hogy mindenki szinte teljesen teleírta a kis lapját, nekem pedig csak négy mondat lett az egész. Igaz, ebbe a négy mondatba beleírtam mindent, amit fontosnak éreztem.

Maga a szövetségkötés kissé viccesre sikeredett. Klarinétoztam a misén, a végén pedig elfelejtettem beállni azok közé, akik barátságszövetséget akartak kötni. Végül gyorsan a sor végére álltam. Azóta úgy érzem, mintha közelebb kerültem volna a Szűzanyához, és tényleg barátnők lettünk. Igazából ebben a táborban éreztem legjobban, hogy kapcsolatba tudok kerülni Máriával.

.....

a schönstatti
szabadság jegyében
önállósodásra nevelnek
minket, hogy szabad,
szilárd jellemmé
válhassunk.

.....

Az idei lánytábor is nagy izgalommal vártuk, amely ismét a balatoncsicsói Nivegy Házban kapott helyet. A vezetők idén már negyedik éve szervezik a mostanra 14–16 éves lányoknak a táborunkat. Nagyon jó volt megélni, hogy évről évre a schönstatti szabadság jegyében önállósodásra nevelnek minket, hogy szabad, szilárd jellemmé válhassunk. Őszinte megosztásaikkal megalapozták a bizalmi légkört, ami az egész tábort átitatta a későbbiekben is. A személyes történeteikkel váltak igazán hitelessé. Az így kialakult bizalmi légkör biztonságában mi is könnyebben nyitunk meg. Margit Mária nővér jelenléte hozzásegített minket az igazán mélyről fakadó szeretetszövetség megkötéséhez. Óbudaváron a szentély kegyelmeiről beszélgettünk, majd a kápolnában közös elmélkedéssel és dicsőítéssel mélyítettük a kapcsolatunkat a Szűzanyával. Táborunkból 18 lány kapott meghívást szeretetszövetség kötésre, ezért a hét folyamán lehetőséget kaptunk csendes elmélkedésekre és a szentelési imáink megírására. A sok feltöltő lelki program mellett nagy figyelmet kaptak a kreatív közösségépítő játékok is, mint például sor- és akadályversenyek vagy a főzőverseny. A szerdai nap végén az *Isten nem halott* című filmet néztük meg. Különösen tetszett benne, hogy hétköznapi példákon mutatta be a hit fontosságát.

Utolsó este a tábor befejezéséül mindenki bemutathatta, hogy ki mit tud. Pénteken az óbudavári szentélyben egy mise keretében léphettünk szövetségbe a Szűzanyával. Megerősítő volt közösen meghallgatni a szentelési imákat. A tábor végén új barátokkal és tartalmas élményekkel feltöltődve indultunk haza.

Portréning

Amikor márciusban első alkalommal találkoztunk, nem kevés félelem, aggodalom volt mindannyiunkban a Portréninggel kapcsolatban. Közel 30-an gyűltünk össze a KH-n.

És attól a hétvégétől kezdve szüntelenül valami hatalmas kegyelemben van részünk. Magunk sem értjük, hogyan, de meglepően mélyre sikeredett az első találkozó. Többen azt gondoltuk, hogy majd kialakul egy kemény, állandó mag. Hatalmas csoda, hogy ezt a magot azóta

is mindenki alkotja. Talán azért, mert bennünk volt az elköteleződés, vagy azért, mert nagyon jellemzi a csoportunkat a kíváncsiság egymás iránt, esetleg mert volt bennünk vágy nemcsak egyéni, hanem a közösségben való formálódásra, alakulásra is.

Nagyon szép folyamat vette kezdetét köztünk. Sokan vagyunk, különbözőek, különböző élethelyzetekben. Mégis jól tudunk kapcsolódni egymáshoz örömeinkben, fájdalmainkban, Schönstattban, Istenben.

A legutóbbi találkozónkon újabb szakaszt vette a közös képződésünk. Foglalkoztunk a személyes és a közös eszményünkkel is. Mi lettünk „Az ég madarai”. Ebben minden érték benne van, amely fontos nekünk. A szabadság, a vágy arra, hogy egyre

közelebb és közelebb szárnyalhasunk Istenhez. A csapatban repülés és a „fészekrakás”, azaz az otthonteremtés, ahova hazatérhetünk. „Néztek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, mennyei atyákat táplálja őket.” Szeretnénk mi is ennyire ráhagyatkozni a Jóistenre. És persze az is igaz, hogy éneklünk, dicsőítünk, „csiripelünk” szüntelen.

Ami nekem személy szerint fontos lett ezen az alkalmon, az a valahová való tartozás. Mostantól kezdve pontosan tudom, hogy hiába repülünk szét bármikor, egymással otthon vagyunk Schönstattban. Különleges élmény ez nekem.

Két kísérőnk is van. Gertrud Mária nővér és Szmola Eszter. A nővér sokat tanít Schönstattról, és segít tanulni

magunkról. Eszter jelenléte hihetetlenül áldásos a csoportnak. Mindig olyan nagy örömmel és csodálattal beszél arról a korról, amiben vagyunk, hogy mi magunk is elkezdtünk csodaként tekinteni rá és értékelni azt. Ő pontosan ért mindannyiunkat, és példát mutat abban, hogyan kell egy-egy helyzetben helyesen jelen lennünk. Nagy öröm megtapasztalni, hogy mindketten hisznek bennünk, fontosak vagyunk számukra, és teljes szívükből, áldozatokat hozva akarják a mi a javunkat.

Szeretem, hogy az alkalmaink nem túl kötöttek, van idő arra, hogy az üzenetek, gondolatok mélyre érjenek, gyökeret verjenek. Szeretem, hogy Maja és Tea, a két vezetőnk nagyon rugalmasak. Eddig minden alkalommal felülírta valami a tervezett programot, és utólag mindig hálát adtunk ezért.

Szeretem a közös munkát, a közös tanulást; sokat tanulunk az előadásokból, másoktól, de sokat magunk között is. A mély, őszinte megosztások sok gyümölcsöt hoznak. Szeretem ezt a közös utat. Szépen, lassan növekedünk a közös imákban, beszélgetésekben, munkában, a gondviselésben.

Lehet, hogy lesznek a jövőben nehézségeink, de félelem már nincs bennünk ezzel kapcsolatban. Együtt fogunk repülni mélységekbe és magasságokba, és semmi, de semmi „nem választhat el minket az Isten szeretetétől” és egymás szeretetétől.

KIT, azaz Középiskolás Ifjúsági Találkozó

Barátság, nevetés, jó hangulat, és mindez Óbudaváron, a magyar schönstatt „fővárosában”, az első Középiskolai Ifjúsági Találkozó ke-
retein belül.

Miről is van szó? A schönstatthoz kötődő gimnazista fiúk és lányok összegyűltek, hogy együtt fejlődjenek, és jól érezzék magukat. A programkínálat sokrétű volt: kiscsoportos lelki beszélgetések, közös szentségimádás, sok játék és egy éjszakai túra a közeli erdőben. A jelmondatunk: „Te vezetsz utamon”. Ennek segítségével arra próbáltunk választ találni, hogy a Jóisten miként van jelen az életünk-

ben, miként irányít minket. A társaság összetétele is rendkívül változatos volt: az ország minden szegletéből érkeztek hozzánk gimnazisták. Budapestről, Győrből, Pannonhalmáról, sőt még Jászberényből is, így sok új embert ismerhettünk meg. A program megvalósulásáért elsősorban a pár éve megalakult MSKF-nek, a Magyar Schönstatti Középiskolás Fiúmozgalomnak mondhatunk köszönetet, akik fáradhatatlan munkájukkal megszervezték és végigkísérték ezt a hétvégét, és akik nélkül ez nem jöhetett volna létre.

.....

...a Jóisten miként van jelen az életünkben.

.....

Egyszóval minden középiskolás fiataalt szívesen várunk a következő KIT-en, aki szeretne kiszakadni egy kis időre a szürke hétköznapi sodrából, és Istenre fókuszálva, kortársakkal eltölteni egy kiváló hétvégét.

Érte evezünk – gimnazista fiútábor a vízen

Idén Pinnyéden, július 1–8. között a bencés csónakházban tartották meg a középiskolás schönstatti fiútábort, amely most is egy érdekes és fantáziadús programtervvel állt elő a gimnazisták számára. Az emberhez hasonlóan a programok is két nagy részre bonthatók: test és lélek. A lelki programok jellemzően a mindennapjaink részei voltak, gondolhatunk itt az esti imákra vagy a gitáros és kicsit rendhagyó misékre. Ezek a programok néha kiegészültek közös lelki beszélgetésekkel, elmélkedésekkel. A programok szépsége abban rejlett, hogy a táborozók nem csak résztvevői voltak a programoknak. Az MSKF (Magyar Schönstatti Középiskolás Fiúmozgalom) fontos küldetése az apostolkodás, ezért idén egy esti imaórát tartottunk a pinnyédi kápolnában a helyi híveknek.

A tábor életében a lelki élet mellett elengedhetetlen volt a mozgás és sport. A hét első részében kenuval fedeztük fel a folyók városát és környékének természeti kincseit, ezt követően a tábor egyik legizgalmasabb programja, a levélkeresés következett. Ezen a programon a táborozók egy egész napos akadályversenyen vesznek részt egy térkép segítségével, amelyen adott számú levelet kell megtalálniuk, és a rajtuk levő feladatokat megoldaniuk.

Fiútábor

Felsős táborozók egyik csapatának éneke:

(Micimackó dallamára)

1. A napon, mikor ideérkeztünk, sok dolgunk nem akadt.
Felállítottuk a végleges helyre a nagy fehér sátrakat,
Bepakoltunk, de a kitakarítás véletlenül elmaradt,
A későbbiekben a problémák sokszor ebből származtak.

Refr: Hull az eső és hullik-lik-lik-lik, a csapat meg fázik-zik-zik-zik. (2×)

2. Hétfő este a vezetők mondták, most focizni elmegyünk,
Fél óra után egy nagy réten, a helyszínen megjelentünk,
WC-papírt huzigáltunk, fociztunk is eleget
De a végén az eső minket elkergetett. Refrén.

3. A nagytúrán 32 kilométert sétáltunk.
Napsapkában és naptejjel le is égett mindahányunk,
Az úticél Magyarpolány, ott misét is nézhettünk,
A hazaút könnyebb volt, azzal gyorsan végeztünk. Refrén.

Felső táborvezetők éneke:

(Tankcsapda: Egyszerű dal dallamára)

1. Néha úgy hiányzik az otthoni ágyam!
Jobban esne, mint a szétázott sátram,
Jöttek a viharok, minden szétázott,
De a tábor csak a réten focázott.

2. Szól a kürtszó, mars ki az ágyból,
A fél tábor már vígan barkácsol.
Fél öttől már csattog a balta,
A vezetőknek nincsen nyugalma.

Refrén:

Ez csak egy schönstatti tábor, nincs semmi baj,
Kérdésed bátran tedd fel!
A válasz: harminckettő, nincs kivétel.
Ennél többet nem árulhatok el.

3. A felkelő napban Döbrönte vára,
Hány gyerek fér a Zoli kocsjába?
Hajnali mise a várhegy ormán,
A foci utána már csak hab a tortán.

4. A Pacsirta nálunk a tábori doktor,
Jönnek a srácok: elvágott ujj, kullancscsípés,
lehorzsolts láb, rándult boka, betört fogsor,
Mindent meggyógyít, nincs semmi vész,
A gyerek aztán vígan fütyörész. Refr.

5. A srácok mennek levelet keresni,
A vezetők pedig végre pihenni.
Este aztán mind nagyot néznek,
Sáros arccal, ugrálva szól az ének.

6. PVC lovagok a gannai pályán,
Törnek a dárdák a srácok hátán.
Egy fegyver sem marad egész,
A srácok közül mind nagy vitéz.

7. A fiúk nap mint nap hőskévé válnak,
Mind eszközei a Szűzanyának,
Növekednek mind szeretetben,
Úszik a tábor a kegyelemben. Refr.

Impresszum

OÁZIS 2023. ősz, XXXIII. évf. 2. (101.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
Tel.: 06-87/655-014, oasis@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oasis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Balogh Gábor és Réka, Bandár Márton, Bende-Hegyi Eszter, Bernáth-Lipóczki Erzsébet, Czett Feri és Éva, Czigányik Lídia, Csabai Márti, Ébényi Anna, Edöcsény Levente és Márta, Endrédy István és Cecília, Fehér Zoli és Marika, Gál Szilvi, Göncz Mária, Gyenese Balázs és Csilla, Hodován Péter és Margit, Hunyák Zsófia, Husznai Róbert és Kata, Koncz Nóra, Kovács Boróka, Kovács Nimród, Mikesy Mária, Molnár Sámuel, Ozsvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Schumicky Mária, Simon Zoltán és Gabriella, Szabó Bálint és Anna, Szelestei Rita, Szigeti Anna, Szmola Richárd és Eszter, Ther-Illéssy Zsuzsi, Tóth Gábor István, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Vörös Álmos és Júlia és még sokan mások...
- Fotó: Bodnár Patrícia, [pexels.com](https://www.pexels.com), [pixabay.com](https://www.pixabay.com) és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- A képeket válogatta és a borítót szerkesztette: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata, Czár Anna
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

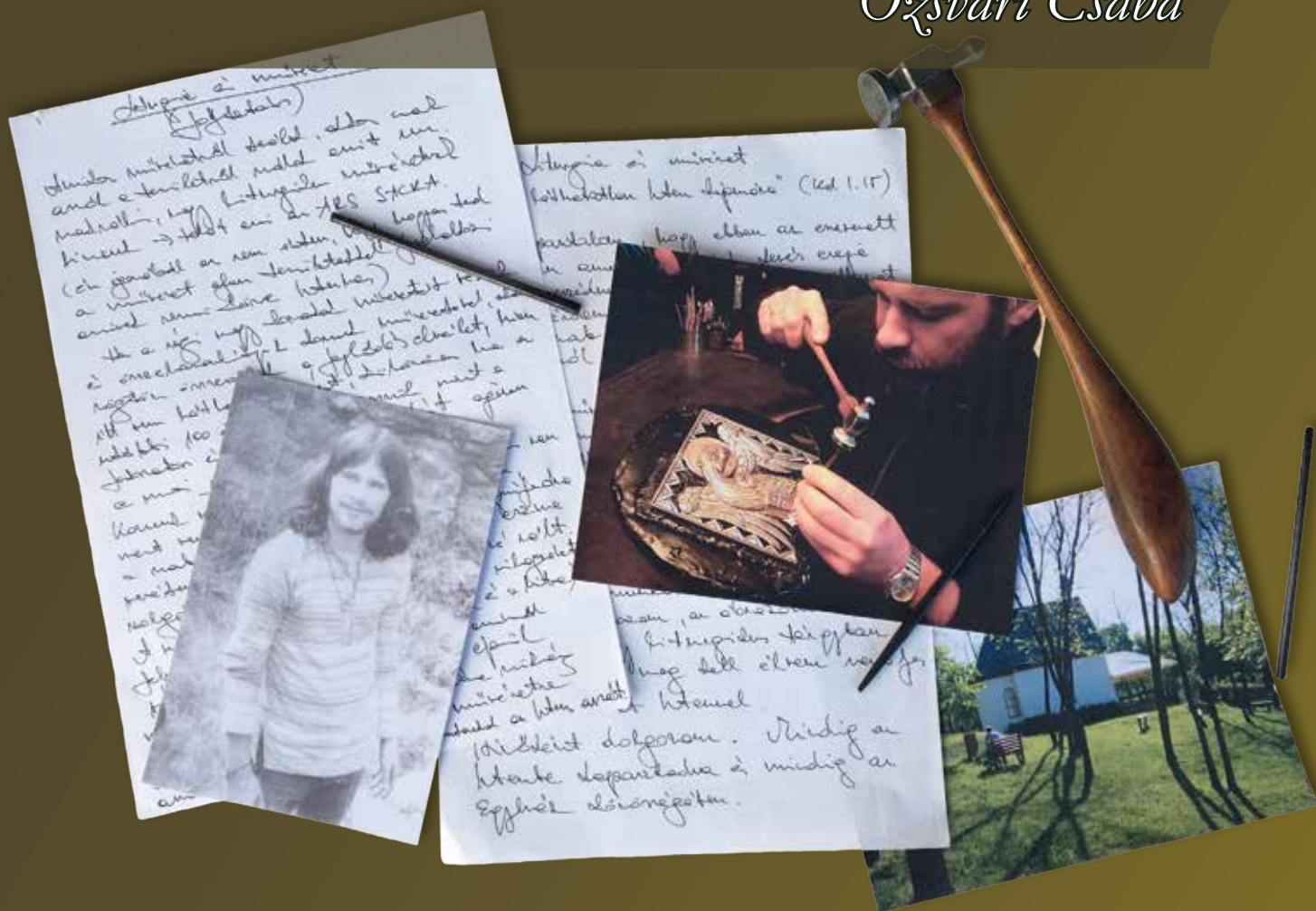
A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesületet!
Számlaszám: 73200134-10000434, ahova utalhattok.

Isten arcának vonzásában

„Hívóként dolgozom, mindig az Istenbe kapaszkodva és mindig az Egyház közösségében.”

Ozsvári Csaba

60 éves lenne Ozsvári Csaba

A következő szám:

Szikra - élet - tűz